

JURNALUL

Nr. 76

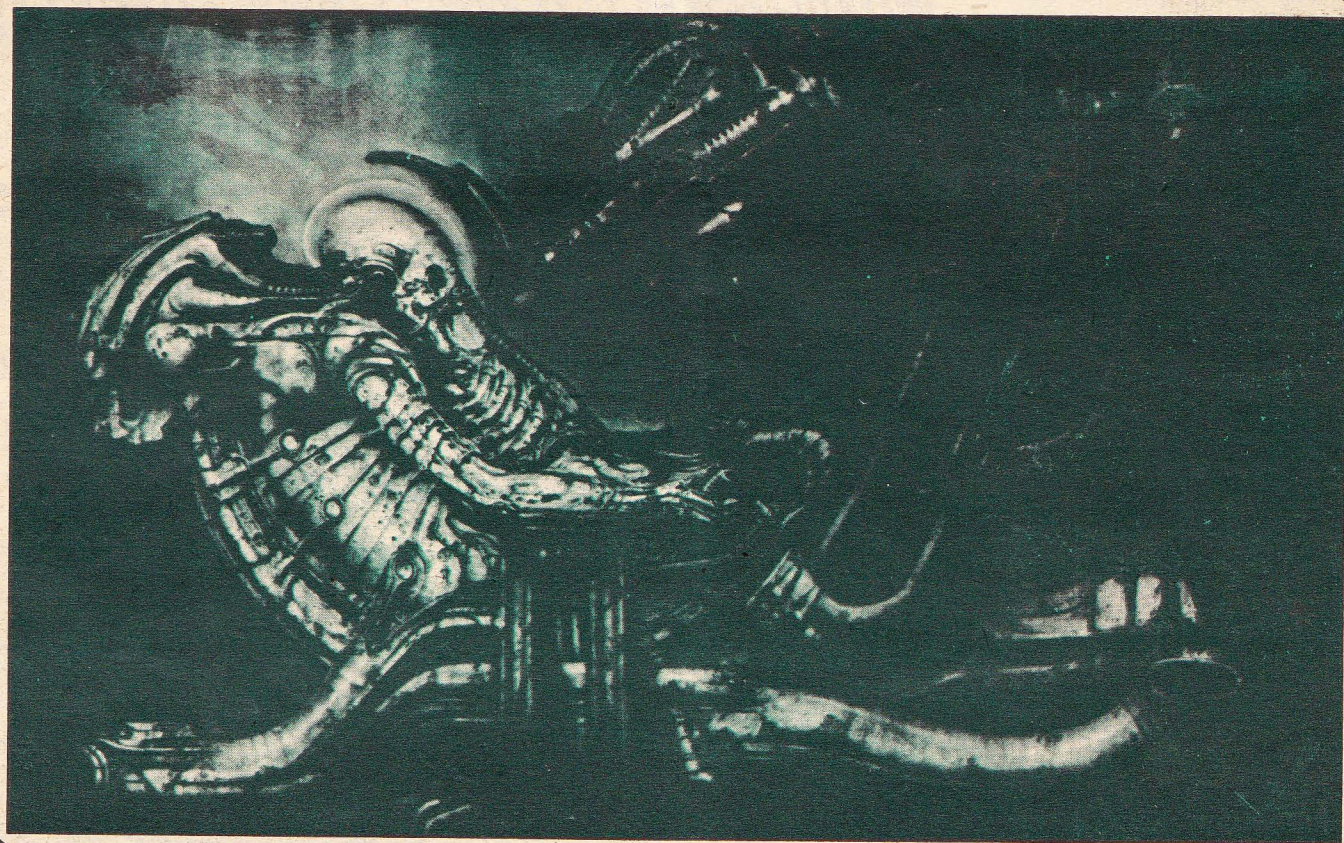
Anul III

Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION

16 pagini ■ 150 lei

Ursula K. Le GUIN
Fredric BROWN
Nicolae C. ARITON
Cristina FILIP
Terry BISSON
Don SIMON
Ovidiu BUFNILĂ
Michael HĂULICĂ

☆ CONEXIUNI ☆ VIDEOMANIA ☆ EUROCON ÎN IMAGINI ☆ DEBUT
☆ FILE DIN ISTORIA LITERATURII SF ANGLO-SAXONE ☆
☆ EUROCONUL VĂZUT DE...☆

Precizări necesare

Sartre spunea că omul este condamnat, să fie liber. Condamnarea lui înseamnă capacitatea de a-și asuma libertatea, de a lua hotărâri.

Mi s-a cerut la Giurgiu să scriu un articol în care să ne prezentăm criteriile estetice - dacă există -, să declarăm ce curent literar sprijinim și să conturăm direcțiile revistei.

Ca de obicei ne conformăm în cel mai scurt timp:

1. JSF este o revistă deschisă oricui - indiferent de vîrstă, sex, naționalitate etc;
2. JSF va încerca să reflecte viața reală a fandomului românesc și - pe cît e posibil - a sf-ului în general;
3. JSF va sprijini sf-ul autohton, pe plan intern, și - printr-o strînsă colaborare cu editurile specializate și instituțiile guvernamentale competente - va încerca promovarea acestuia pe piața europeană;
4. JSF va sprijini și promova noua generație de scriitori, dar va da deplină libertate de expresie scriitorilor deja consacrați;
5. JSF nu este și nu va fi partizanul nici unui curent literar sau tendință literară, deoarece fiind singura publicație de profil periodică și singura revistă culturală săptămînală ar însemna să reducă sf-ul românesc la acel segment. Pînă cînd nu va apare o revistă periodică și

suficient de puternică care să se specializeze pe un anumit curent literar JSF va păstra modalitatea numerelor speciale și va încerca să prezinte toate tendințele sf-ului;

6. JSF nu este nici o revistă elitistă și nici una de popularizare;
7. JSF este o revistă culturală și EXISTĂ indiferent de părerile lui Cornel Secu (cărui îi întoarcem cu aceeași politețe părerile cuprinse în Progres Report 4) sau A. Cărășel - singurul blatist oficial al euROconului - după mărturisirile domnului consilier ministerial Doru Pruteanu - deși drept mulțumire pentru articole din România Liberă și Curierul Național era trecut pe lista de gratuități a Federației Naționale de SF;
8. JSF va prezenta în continuare activitatea cenaclurilor și va sprijini apariția unor noi cenacluri;
9. JSF va acorda anual un premiu pentru critică literară, dacă vor exista articole sau lucrări care să merite acest lucru;
10. răspundem solicitărilor dumneavoastră și acordăm poeziei, începînd cu numărul viitor, o pagină lunar;
11. JSF va fi deschisă în continuare debutanților, dar asta nu înseamnă că vor fi debuturi doar ca să umplem o rubrică.

Adrian Bănuță

MOTTO: În fiecare minut, în lume se întîmplă fapte care schimbă destinul umanității. Dar și fapte care nu schimbă.

Este sau nu vandabil scriitorul român de science-fiction? Am pus întrebarea numai așa să mă aflu în treabă. Dumneavoastră ce ați alege între Michael Haulică și William Gibson? Între Cătălin Ionescu și Stephen King, între Dănuț Ivănescu și Norman Spinrad? Nu este corect că pun problema așa? Sau credeți că aș bulversa selectivitatea femeilor dacă le-aș spune să se gîndească mai bine înainte de a alege între Ana-Maria Negrilă și Sandra Brown? Să fim serioși. Asta este situația. Stăm neputincioși între sute de nume pe coperti lucioase și trebuie să alegem în funcție de banii prăpădiți aflați prin buzunare. Căci nu ne putem permite să le cumpărăm pe toate. Este starea de fapt. Dacă pînă în '89 orice carte din "Fantastic Club" dispărea rapid, chiar dacă pe copertă era un autor român, acum lucrurile stau cu totul altfel.

Astă-toamnă, cînd domnul Spinrad ne-a onorat cu prezența domniei sale la Ploiești, ne spunea că în Franța autorii autohtoni n-au reușit să scoată capul dintre titlurile americane aproape 40 de ani. Ați citit bine. Ferească Dumnezeu de așa ceva! Eu cred în balcanismul nostru, în rapida noastră capacitate în a ne plictisi de idoli, de terminatori și de predatori, de Ciccioline aristocratice și de mai știe naiba ce. Sînt sigur că în scurtă vreme veți iubi și vă veți regăsi mult mai bine conturați în personajele neeroice desenate de scriitorii români, în acel cotidian care, deși imaginar, are rădăcini foarte bine ancorate în realitatea imediată.

La această oră, autorul român nu se vinde. Nu fac pledoarie pentru drepturile de autor, ci pentru speranța de a le da voie să intre în conștiința

CONSIDERAȚII DESPRE MUȘCHII LUI SCHWARZENEGGER ȘI ORGASMUL PERPETUU AL SANDREI BROWN MANIFEST ADRESAT CITITORULUI ROMÂN DE SF

dumneavoastră. Să nu credeți că autorii români, cu banii încasați pe drepturile de autor, vor crea cu vremea pătura burghezo-moșierească (vă place cum sună?). Întrebați-i pe domnii Anania & Bărbulescu, pe Dănuț Ungureanu sau pe Mihail Grănescu, cum s-au "îmbogățit" peste noapte. Vă spun eu că sumele sînt ridicole. Probabil că dacă unul dintre acești mari domni ai literaturii sf ar fi muncit la cîmp, ar fi cîștigat într-o lună mai mult decît au primit pentru romanele lor. Iată de ce sînt mai valabili mușchii lui Schwarzenegger decît imaginarul și condeiul la un loc. Și vă garantez că dinșii vor scrie în continuare, cu pasiune și cu speranța că vor vibra în banda dumneavoastră de frecvență.

De curînd, la Giurgiu, într-o discuție aprinsă, Sebastian Corn, unul dintre nouăzeciștii de perspectivă, a spus zîbind subtil că ar trebui ca primul autor român care iese pe piață să își ia pseudonimul Sanra Brown. Sigur că a glumit, dar ar fi o chestie să afle păgubita și să-și revendice banii cîștigați în numele ei și ar fi fain să-i dai toți banii cîștigați (ăia o sută de mii) și să te prefaci că o inviți la o plimbare. Să o plimbi printre standurile de cărți, să te asalteze reporterii și difuzorii de carte. Să te umpli de bani. Tristă perspectivă a economiei de piață.

Tot la Giurgiu, doamna Junona, reprezenta editurii "Fantasia" (sublimul nume al lumii din "Povestea fără sfîrșit", inventată de Michael Ende), declara că în condițiile actuale o editură nu-și poate permite să publice autori români. Decît dacă are destui

bani să suporte reculul financiar. Ce ar mai fi de zis referitor la asta? Poate așa este, deși ideea este umilitoare, căci doamna se pricepea foarte bine să facă "promotion". Și atunci, va veni vremea cînd editurile vor curta autorii români? O vor face cîndva? Sau aceștia își vor rupe pixurile și se vor culca pe mușchii lui Schwarzenegger, cu ochii și cu mintea prizoniere în fantasmale erotice ale doamnei Sandra Brown?

DON SIMON

JURNALUL[®] S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: **INTACT**

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ,
Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN,
Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,
Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică
SÎRBU, Isabela ION, **Don MENIȘCA** (Redactori)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (fotoreporteri)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1,
București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

Ursula k. Le Guin

Singurul autor bun?

Unii critici, când scriu despre opera unui autor în viață, îi trimit acestuia articolul, capitolul sau cartea, fie în manuscris - pentru comentarii ulterioare - fie sub formă tipărită, ca un gest de curtoazie. Alți critici nu fac asta. Impresia mea este că aceia care n-o fac sunt mai numeroși. Încercând să-mi imaginez care ar fi motivul pentru care ei ignoră existența persoanei cele mai interesate de munca lor, a criticilor, am schițat câteva posibile argumente.

1. Autorii în viață au un avantaj incorect față de cei dispăruți, dar care poate fi contracarat considerându-i ca și cum n-ar mai fi printre noi.

Ar fi o idee bună, dar nu cred să motiveze cea mai mare parte a criticilor aduse.

2. Criticii știu mai bine decât autorii ce înseamnă cartea pentru cititor, ca lucru în sine, ca parte a literaturii, ca eveniment în istoria literaturii sau ideilor.

Aceasta este, sau ar trebui să fie, o afirmație adevărată. Replicile autorilor ar fi, oricum, interesante; și dacă un critic știe mai bine decât autorul, atunci va ști și când să nu ia în seamă aceste replici cauzate de idealuri, apărare sau ignoranță.

3. Criticii sunt obiectivi în aprecierea unei opere; autorii nu pot fi.

Asta ar fi, după mine, o analiză rațională a lucrurilor. Dar întreb, direct, în cele ce urmează:

Este adevărat? Se întâmplă așa în

toate cazurile? În care din ele?

Ce se înțelege prin „obiectivitate” în critica literară? Dacă înseamnă altceva decât efortul susținut de a gândi limpede, imparțial și fără prejudecăți sau misticisme, atunci ce înseamnă de fapt?

Dacă prin „obiectivitate” se înțelege o imitație sau punere în practică a metodelor științifice, sunt aceste metode corect înțelese de către critici? Cred ei atât de mult că ele sunt oportune studiului literaturii, și implicit adecvate acestuia?

4. Dacă criticul ar corespunda cu autorul sau ar intenționa de la bun început să-i ceară acestuia o motivație a muncii sale, modul de gândire și stilul scris al criticului s-ar schimba, ar fi afectat, influențat.

Cred că e adevărată această afirmație, deși majoritatea criticilor sunt convinși de justetea ideilor lor și nu pot fi clintiți din convingerea lor de un autoraș. Ce-i drept, o atare corespondență, o preluare din partea ambelor părți a **responsabilității**, este greu de făcut atât pentru unul cât și pentru celălalt, deoarece ar fi o muncă în plus, stresantă și, câteodată, nerăsplătită. Și totuși e preferabilă această soluție, pe plan uman și intelectual, lipsei de comunicare, tăcerii stupide și jenante, chiar jignitoare uneori, care devine din ce în ce mai prețuită în ultima vreme. Criticii al căror unic țel este puterea, evident că nu vor împărtăși această opinie. Eu mă adresez doar acelor al căror interes este propria lor muncă.

Raționamentul meu în această chestiune este bazat pe informațiile „soft”, anecdotice, ca să zic așa; adică mă sprijin pe propria mea experiență, care s-a dezvoltat din satisfacția răspunsurilor folositoare date la întrebări inteligente privind atât teoria cât și practica, sau date frustrării de a citi greșeli de fapte, de date, de succesiune și de sens, chiar aserțiuni greșite, voit sau nu. Toate astea puteau fi ușor îndreptate, dar s-a continuat, așa încât unii critici au preluat erorile în loc să se documenteze direct de la sursă. Chiar și un citat dintr-un autor poate duce pe o pistă greșită dacă aparține unui text vechi de zece-douăzeci de ani și dacă e folosit fără context istoric, ca și cum mintea autorului ar rămâne neschimbată.

Însă unii critici pur și simplu nu suportă cicăleala; modul lor de gândire ar fi:

5. Criticii ar trebui să permită autorilor să înceapă noi opuri.

Ar fi de dorit ca învățătorii școlilor primare să reflecteze la asta în loc să-și cicălească elevii cu acele lecturi obligatorii care au drept rezultat scrisori ca aceasta, pe care am primit-o de curând și care zice așa: „Toată clasa trebuie să scrie despre câte un autor. Eu de fapt n-am citit cartea dv., dar coperta este extrem de interesantă...” Unii autori primesc bucuroși scrisori de la copii sau de la critici. Alții nu. Refuză să fie deranjați, și îl fac pe expeditor să priceapă asta, ori prin câteva rânduri nepoliticoase, ori nerăspunzându-i deloc. De altfel, toți ar trebui să ne așteptăm la câteva cuvinte nepoliticoase din când în când; iar dacă suntem autori sau critici, chiar la mai multe.

Însă chiar și atunci când atât autorul cât și criticul doresc să coopereze, discrepanțele intelectuale sau temperamentale pot fi atât de mari, ori abordarea teoretică atât de diferită, încât colaborarea să devină imposibilă. În acest caz realmente autorul n-are decât să se bosumfle și să-și facă sânge rău în timp ce criticul își vede de treaba lui. Merită amintit că un critic are întotdeauna situația sub control: alege ce să-i arate autorului, când să-i arate, și dacă să dea vreo importanță replicii autorului. Nu este absolut nici un risc, doar dacă nu cumva criticul dorește să riște.

Odată riscul asumat, ceea ce trebuie câștigat este foarte bine exprimat în paragraful care m-a făcut să scriu acest articol, și pentru care îi mulțumesc autoarei. Explicând că ea trimisese câte un pasaj relevant din cartea ei critică „**FOR THE RECORD**” fiecărui teoretician feminist ale cărui idei le discutase, Dale Spender scrie:

„Inițial, o considerație teoretică m-a făcut să adopt această metodă, și am învățat că fiecare om scrie foarte diferit de altul. Pe mine m-a mirat cu câtă grijă pentru acuratețe am analizat textele (și cât de des mi-am schimbat propriile opinii și evaluări) doar pentru că portretul ideilor unei anumite femei ajungeau la ea pentru comentariu. Am avut multe de învățat de pe urma acestui exercițiu...”

Avem nevoie să născocim mai multe mijloace de dialog într-o societate în care ele nu sunt căutate fără eforturi.”

Traducere - Oana ĐURICAN
(Sigma - Piatra Neamț)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Doina PREOTU

Mihaela IVAN

Corectură:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Presii la
poziția 2.128.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODIPET.

Cititorii din străinătate se
pot abona prin
RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex
11995 Telex 3129432
București - România
Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămânal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

CONEXIUNI

Fredric BROWN

NEMURIRE

A treia mare descoperire care a fost făcută și pierdută în secolul XX a fost secretul nemuririi. Aceasta aparține unui obscur chimist din Moscova, Ivan Ivanovici Smetakovsky, și a fost făcută în 1978. Smetakovsky nu a lăsat nici o notă despre cercetările sale, nu a spus nimănui nimic din ceea ce știa, pentru simplul motiv că era îngrozit. Din două cauze:

Era speriat să facă publică descoperirea sa, pentru că știa că, odată secretul comunicat guvernului său, într-un fel sau altul ar fi trecut dincolo de Cortina de fier și ar fi provocat haos. Dacă URSS putea controla și stăpîni orice, țările mai barbare și mai puțin disciplinate, prin folosirea medicamentelor, ar fi provocat o explozie demografică, ce ar fi avut ca efect atacarea țărilor comuniste mai luminate.

Era îngrozit de ideea de a lua el însuși medicamentul, pentru că nu era sigur că va

deveni nemuritor. Și, după cum mergeau lucrurile în URSS, merita oare să trăiești veșnic, sau măcar un timp nedefinit?

A ajuns la o soluție de compromis: pentru moment, n-a făcut publică descoperirea, nici n-a încercat-o pe pielea lui, ci a așteptat să vadă ce se mai întâmplă.

Pentru siguranță, purta asupra lui singura doză de medicament pe care o produsese. O cantitate infimă, pe care o ținea într-o capsulă insolubilă, ascunsă în gură. O prinsese de partea interioară a protezei dentare, în așa fel încît să fie în siguranță între proteză și obraz, fără a fi în pericol de a se sfărîma întâmplător. Dacă s-ar fi hotărît, putea oricînd să apese cu unghia pe capsulă și să devină nemuritor.

Hotărîrea a luat-o în ziua în care, fiind internat într-un spital din Moscova din cauza unei pneumonii, a ascultat o discuție între un medic și o asistentă, care-l credeau adormit. Rezulta că mai avea doar cîteva ore de trăit.

Frica de moarte a fost mai mare decît frica de nemurire, orice ar fi implicat nemurirea, așa că, îndată ce medicul și sora părăsiră camera, sfărîmă capsula și înghiți conținutul.

Spera că medicamentul va acționa la timp pentru a-l salva de moartea iminentă. Medicamentul și-a făcut efectul la timp, numai că în momentul respectiv Smetakovsky era deja în comă...

După trei, în anul 1981, era tot în comă. Medicii ruși reușiră să stabilească, în cele din urmă, diagnosticul, și nu se mai preocupă de caz.

Era clar că Smetakovsky luase un medicament al nemuririi, un medicament imposibil de izolat sau de analizat, care îl împiedica să moară, și nu mai exista nici o îndoială că această situație se putea prelungi un timp nedefinit, dacă nu pentru totdeauna. Pentru că medicamentul care îl făcuse nemuritor, făcuse, totodată, nemuritori și pneumococii din corpul său, iar boala devenise, la rîndul ei, veșnică...

Așa că medicii, fiind oameni realiști și, nedorind să trebuiască să-l îngrijească veșnic, l-au înmormîntat, pur și simplu.

Traducere -
Liviu Radu

23

THE PHOENIX ON THE SWORD

semnat de același **Robert Erwin Howard**, de care am început să discutăm în episodul trecut. Acest roman a apărut în decembrie 1932, și cu această ocazie, în lumea heroic-fantasy a intrat personajul Connan, care avea să cunoască o frumoașă celebrată de-a lungul timpului. Connan este un erou care face parte din civilizația „hyboriana”, care a succedat Atlantidei. Iată cum prezintă autorul „prezentul”: „*Dar cel mai mândru regat din lume este Aquilonia, perla a fabulosului occident. Din aceste locuri vine Connan Cimmericianul, păr negru, ochi căprui, spada în mână, hoț, brigand, asasin, cu mușchi imenși, care calcă sub sandalele lui tronurile somptuoase ale pămîntului. Prin venele lui Connan curge sîngele Atlantidei, înghițită de mare cu opt mii de ani înainte de nașterea lui.*”

În această scriere, magia, sângele, sexul, animalele monștruase și „setea” de aur joacă un rol preponderent. Personajele sunt din categoria extravertiților, în timp ce autorul este un intervertit caracteristic. Connan strivește sub puterea sa o lume în care omul supraviețuiea doar în spatele sabiei iar dragostea era redusă doar la violuri brutale.

Poveștile cu Connan, scrise de către Howard, au trecut cu bine proba timpului și sunt și astăzi la fel de pasionante. Personajul a fost preluat de către scriitori americani **Sprague de Camp** și **Lin Carter**, care au produs alte câteva zeci de romane și nuvele ce s-au bucurat de succes.

În **THE PHOENIX ONE THE SWORD**, Connan Barbarul a uzurpat tronul Aquilonei, dar se simte vinovat din această cauză: „*Visele mele nu erau atît de mărețe, Prospero. Cînd regele Numedides a căzut mort la picioarele mele și cînd i-am luat coroana pentru a mi-o pune pe frunte, ajunsesem la punctul extrem al visului meu. Eram pregătit să câștig coroana, dar nu să o păstrez.*” Pentru a nu se plictisi, sîpuși lui Connan au grijă de acesta cu tot felul de intrigi, cu scopul de a-i lua coroana: săbii, cuțite, magie; dar grație Phonixului gravat pe sabia lui Connan, în urma cu o sută cincizeci de ani – un adevărat talisman – reușește să-l ucidă pe toți cei douăzeci de dușmani ai săi, precum și pe monstrul asmuțit de unul dintre aceștia.

FILE DIN ISTORIA MODERNA

NICOLAE C. ARITON

În **noiembrie 1933**, **WEIRD TALES** publica un nou autor, **C.L. Moore**, cu un text care a reprezentat un adevărat tunet printre pasionații de science-fiction. Iată care a fost comentariul lui **Howard Phillips Lovecraft** analizând romanul **SHAMBLEAU**, pentru că despre acesta este vorba. „*SHAMBLEAU este un lucru mare. Textul începe într-un mod admirabil. Într-o notă de teroare care se potrivește foarte bine, cu aluzii tenebroase evocând necunoscutul. Natura subtil sinistră a entității, sugerată prin inexplicabila groază care o producea asupra oamenilor, produce un efect de o putere extremă – și descrierea ființei însăși, atunci când masca cade, nu dezamăgește. Atmosfera și textele populare tradiționale, cu o scriere rapidă și tăiată, în care personajele și imaginile sunt fără viață. Singura slăbiciune a romanului constă în convenționalul cadrului interplanetar ales.*”

Redactorul șef al revistei, **Farnsworth Wright** a fost de-a dreptul entuziasmat de acest text, hotărînd acordarea unei zile de concediu suplimentare în onoarea lui **C.L. Moore**, „indiferent dacă este bărbat, femeie, animal, sau extraterestru”.

Catherien Lucile Moore era de fapt o tînră născută în anul 1911 la **Indianapolis**. Sănătatea sa, pe toată durata copilăriei, a fost precară, împiedicînd-o să aibă o viață normală pentru această vîrstă. Această situație a influențat apariția a numeroase fantasme și a unui univers interior pe care a început să-l aștearnă pe hîrtie, începînd cu adolescența. Atunci cînd **SHAMBLEAU** apărea, autoarea avea doar douăzeci și doi de ani și cincisprezece de cînd scria!

Forrest J. Ackerman declara într-unul din articolele sale că **C.L. Moore** a fost una din primele persoane cu care a corespondat, devenind mai tîrziu buni prieteni. Între optsprezece și douăzeci de ani, starea sănătății s-a mai îmbunătățit, permițîndu-i înscrierea la universitatea din Illinois.

Mam îndrăgostit. Îl cheamă July. Și brusc universul explodă în jurul meu. Ca o lumină. Ca o durere. Ca o amintire din alte timpuri.

Și totul se îndepărtă, proiectat în undele zbuciumate ale conștiințelor acestei lumi. Și am rămas atît de singură încît credeam că am murit – dar era viața, fremătindu-și particulele într-o eternă mișcare... da,...

acum îmi amintesc... universul era ca o rană sîngerîndă, vie, palpabilă, născînd oameni și visele lor. Ce ciudate aceste vise! Nu le-am mai întîlnit nicăieri. Sunt unice și atît de comune totuși. Era... dar ce nu era... Eram eu, erai tu... eram noi. Și pentru noi refăceam din nou cioburile universului. Nu m-am născut sculptor, dar nici altceva: eu sculptez vise – visele noastre de nemurire – și uitare. Căci vreau să uit. Să uit că te-am cunoscut, că ne-am iubit, că am distrus și am creat, că am murit și am înviat – pentru tine.

Vreau să uit că un univers s-a născut pentru noi. Vreau să uit că am fost atît

de nebuună încît să îți pun totul la picioare, să îți construiesc temple și să îți zugrăvesc icoane. Vreau să uit că măcar o clipă am putut să mă rup de lumea mea și să cred în iubire.

Te mai iubesc încă. Iubirea aceasta mi-a lăsat un gust amar și dulce totuși. Și mă doare că trebuie să te uit. Dar ști, am greșit, am încălcat legea – eu nu aveam voie să am astfel de sentimente. Și m-au pedepsit pentru

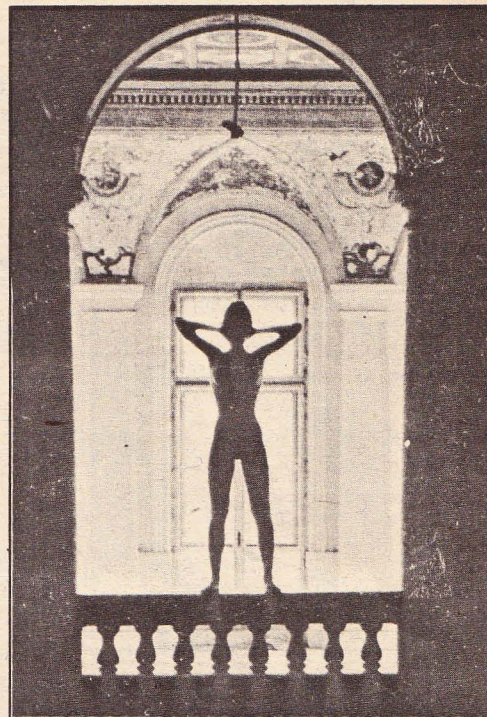
folosesc aceleași mijloace ca ei – și nu m-ar fi învins niciodată – eu sînt conducătoarea, iar ei niște bieți novici. Dar eu am crezut în dragostea noastră. Am sperat că va fi mai tare decît ei. Dar nu a fost. Iubitul meu... Sînt la mii de ani lumină depărtare de tine... și tu nici nu ști... Nu ai înțeles atunci, cînd au apărut ei... poate nu vei înțelege niciodată. Am riscat totul, am încălcat toate regulile și am nesocotit valorile

lunii mele. Pentru tine. Iubitul meu... acestea sînt ultimele mele gînduri... Nu știu ce m-a făcut să le scriu – poate o ultimă nostalgie pentru lumea ta, pentru tine. Peste cîteva clipe voi recurge pentru prima oară la ștergerea unor date din memorie. Nu fi mirat, iubitul meu – unii recurd la acest procedeu după fiecare expediție – eu am fost excepția care confirmă regula. Iubitul meu, voi păstra aceste rînduri pentru a le reciti. Mai tirziu. Aceasta e pedeapsa mea, mai grea decît uitarea și mai profundă decît conștiința amintirii: eu nu voi mai ști niciodată dacă cele scrise aici s-au întîmplat cu adevărat sau e doar o povestire SF a lumii tale.

Cristina FILIP

**JURNAL
2004**

asta. Și te-au pedepsit și pe tine iubitul meu – te-au pedepsit să mă uiți – și tu m-ai uitat. Atît de simplu, încît nu ți-ai dat seama cum te-au manipulat. S-au jucat cu sufletul tău și tu nici măcar nu ți-ai dat seama. Ai crezut tot ce ți-au spus. Ce naiv ai putut fi, iubitul meu. Ca toți pămîntenii de altfel! Pentru mine a fost altceva. O, tu nici nu ști cum am suferit văzînd cum, în fiecare zi mă iubeai mai puțin. Aș fi putut să

Mențione Quo Vadis? 1994 - Debut

A LITERATURII SF ANGLO - SAXONE

O SERIAL O

Criza economică din anul 1929 a obligat-o însă să-și abandoneze studiile și să devină o simplă funcționară într-o bancă. A fost momentul în care s-a gîndit prima dată să înceapă o adevărată carieră literară și a prezentat manuscrisul **SHAMBLEAU** revistei **WONDER STORIES**, care l-a refuzat, apoi la **WEIRD TALES**, avînd aceeași soartă. A fost nevoie să vină **F. Orlin Tremaine** la conducerea revistei **ASTOUNDING STORIES** pentru ca **C.L. Moore** să poată pătrunde în casta autorilor de science-fiction. În 1936, autoarea primește o scrisoare de admirație de la un tânăr scriitor, **Henry Kuttner**. Surpriza lui **Kuttner** a fost aceea cînd a primit un răspuns de la domnișoara **Moore**. La puțin timp după aceea s-au întîlnit și au început să scrie împreună. Patru ani mai târziu, la 7 iunie 1940, la New York, se căsătoreau.

Cu **SHAMBLEAU**, **Catherine L. Moore** crează personajul **Northwest Smith**, aventurierul din vestul american, transportat pe alte planete, alături de prietenul său **Yarol** venusianul. **SHAMBLEAU** este o creatură feminină, venită din adîncul spațiului, construită pe mitul meduzei, de o frumusețe lascivă, avînd părul alcătuit din tentacule roșii și amenințătoare. **SHAMBLEAU** ascunde această podoabă capilară sub un fular, pentru ași putea atrage victimele, oferindu-și corpul unor trecători necunoscuți, care cunosc plăceri nemaîntîlnite. **Northwest Smith** cade la rîndul lui în această capcană. „*Ea își întredeschise buzele și începu să șoptească cuvinte de neînțeles, în timp ce părul ciudat i se unduia amețitor, într-un târziu spunându-i: «Îți vorbesc... acum... în limba mea... Oh! iubitu!e!» Se apropia încet de el. El fremăta de oroare, dar era o repulsie perversă, pentru că o dorea. O cuprinse în brațe, pe sub paltonul moale și cald, aproape viu. Corpul perfect se lipi de al lui, ea își agăță brațele de gâtul lui, într-un gest brusc, și oroarea se abătu asupra lor.*”

Northwest Smith va fi salvat de către **Yarol** venusianul, dar alte pericole, la fel de mari, îl așteaptă pe Marte și alte planete, pe care

Catherine Moore va situa aventurile personajului său. **SHAMBLEAU** este considerată una din capodoperele SF-ului, din toate timpurile.

Anul 1931 înseamnă și apariția unui nou pulp SF, **MIRACLE SCIENCE & FANTASY**, care a apărut timp de... două numere. Cel care avea să devină, începînd cu anul 1934, desenatorul vedetă al revistei **ASTOUNDING STORIES**, **Elliot Dold**, își

face debutul în acest pulp, prematur dispărut. În anul 1934, o altă revistă, de data aceasta semi-profesională, **MARVEL TALES**, apare, pentru a deceda șapte numere mai târziu.

Singurul pulp interesant, în domeniul SF, apărut în această perioadă, a fost **DOC SAVAGE**, care a fost lansat în martie 1933, de către firma **STREET AND SMITH**. Era o revistă de aventuri, axată pe un erou central, **Dr Clark Savage** – Omul de bronz – creat pentru a face tandem cu **The Shadow**, sumbrul justițiar, apărut la rîndul său în noiembrie 1931. **Doc Savage** era semnat cu pseudonimul Kenneth Robeson; fiind de fapt creația lui **Lester Dent** care este autorul a 165 de episoade din totalul de 181 de aventuri ale personajului.

Aproape toate aventurile lui **Doc Savage** se desfășoară într-o atmosferă de super-știință, printre civilizații dispărute și arme care amenința existența lumii. Pentru cei care nu au avut plăcerea de a se delecta cu aventurile acestui personaj, trebuie subliniat că el nu a fost singur în nici una din acțiunile întreprinse pentru apărarea binelui, fiind însoțit de nu mai puțin de cinci prieteni: **Monk**, un chimist urit; **Ham**, un avocat strălucitor, înarmat cu o umbrelă-sabie; **Johnny**, un arheolog care vorbește toate limbile dispărute; **Fenny**, un inginer cu o forță herculiană și micul **Long Tom**, un as în electricitate. Acestora li se mai alătură din cînd în cînd delicioasa **Patricia Savage**, verișoara lui **Doc**. Acestor personaje simpatice și pline de energie nu le poate rezista nici o putere umană sau supraumană. Citite astăzi, aventurile lui **Doc Savage** denotă un farmec plin de naivitate, care atrage însă o anumită categorie de cititori. Reeditarea, în anul 1965, în ediție de buzunar, a realizat vânzări de 16 milioane de exemplare în Statele Unite.

VA URMA

JSF-76

euROcon '94 în imagini

EUROCON '94

TIMIȘOARA 26-29 MAI

SUB ÎNALTUL PATRONAJ AL
UNESCO

ȘI AL SECRETARULUI GENERAL AL
CONSILIULUI EUROPEI

ORGANIZATCU SPRJINUL
MINISTERULUI

TINERETULUI
ȘI SPORTULUI

AL ASOCIAȚIEI ROMANE
DE SCIENCE FICTION
ARSFAN

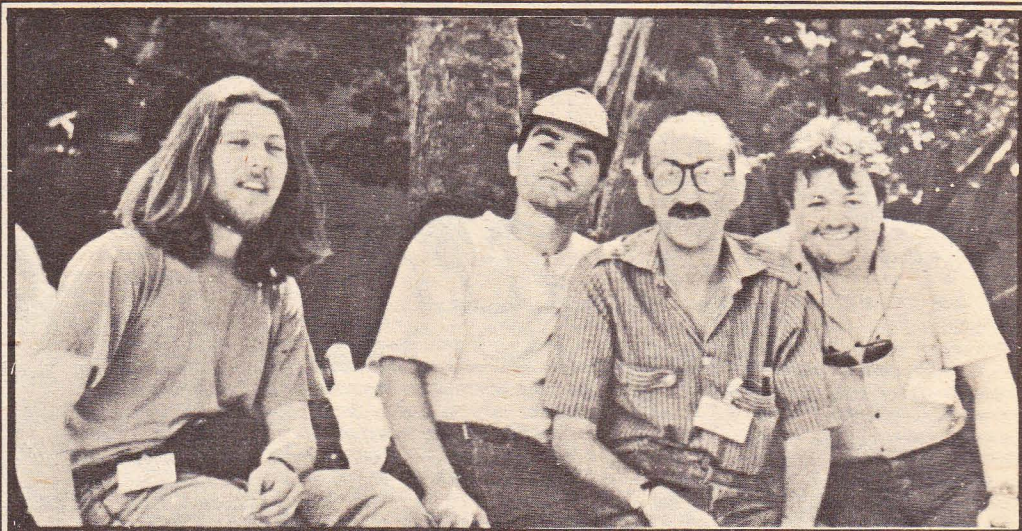
AL PRIMĂRIEI DIN
TIMIȘOARA
FUNDAȚIEI SOROS

CENTRULUI CULTURAL
FRANCEZ

INVITAȚII DE
ONOARE

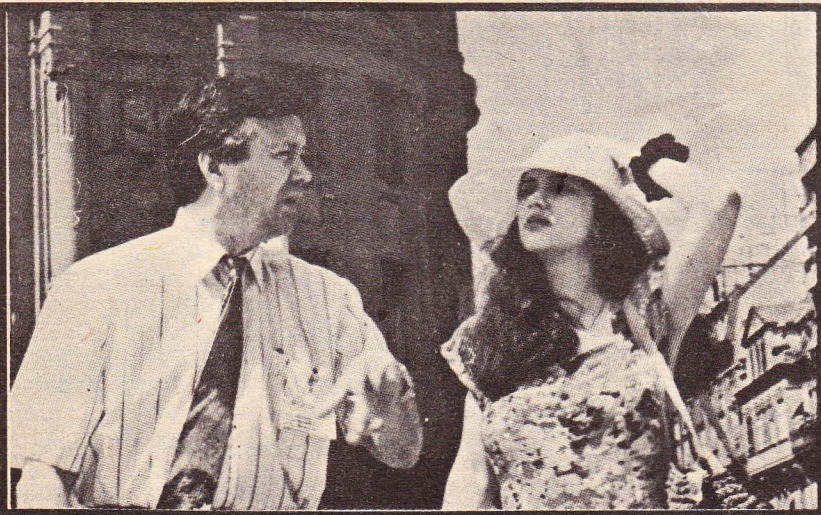
JOHN BRUNNER
HERBERT FRANK
JOE HALDEMAN
PETER KUCZKA
MOEBIUS

NORMAN SPINRAD
DANIEL WALTHER

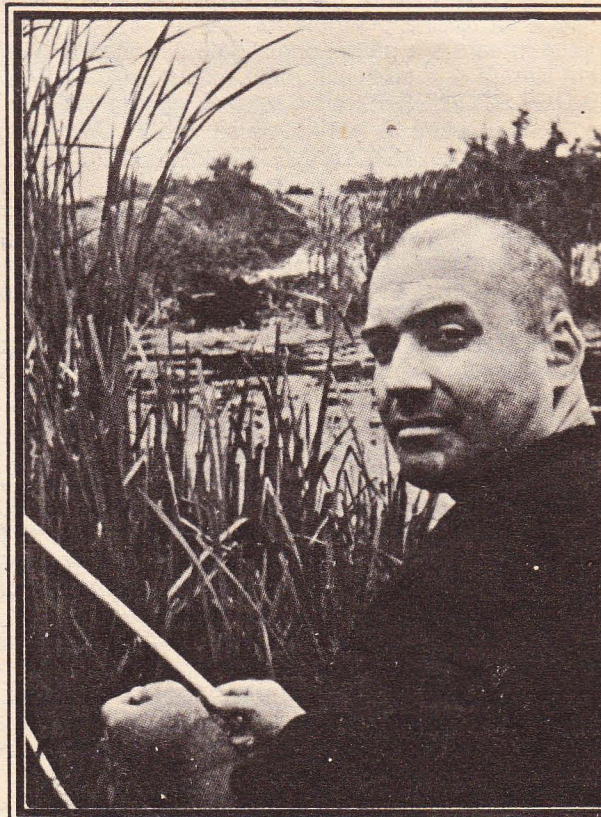

Peretele
oficial al
manifestării
înainte de...

O anumită parte a Quo vadisului? - Dănuț
Ivănescu, Iulian Dorobanțu, Michael
Haulică și Dan Rătăcilă - după ...

Marele absent al euROconului-
Ovidiu Bufnilă aruncându-și
nada în generația '90

Schită
de portret
pentru
zlua de milne

Mascota oficială
a euROconului
- Nominid,
realizator
Radu Clețiu

euROcon '94

Terry Bisson este un tânăr autor american, care a dat marea lovitură cu povestirea „Bears Discover Fire”. În anul 1981 aceasta a reușit să câștige 6 premii: Hugo Award, Nebula Award, Theodore Sturgeon Memorial Award, The Asimov's Readers' Poll, Locus Poll, Golden Pegasus.

Totul reputația lui Bisson nu se bazează numai pe o singură povestire. Printre romanele sale se găsesc și „Talking Man”, nominalizat pentru World Fantasy Award, care povestește despre prima excursie la Polul Nord, „Voyage to Red Planet”, un space-opera de bună calitate, „Fire in the Mountains”. În 1983, editura „Tor Books” a strâns povestirile pe care Bisson le publicase în majoritatea marilor reviste de SF într-un volum numit „Bears Discover Fire and Other Stories”. „They're Made out of Meat” a fost publicată pentru prima oară în „OMNI” iar apoi a fost dramatizată cu succes de către un teatru din New York. În 1992 a fost nominalizată atât pentru nebula cât și pentru Hugo. Invitat să explice originea povestirii, Bisson a spus: „Odată Allen Ginsberg a corectat un reporter TV care vorbea pompos folosind sintagma „comunicare între suflete”, zicându-i: „Sunteți doar carne care vorbește cu carne”.

Asta mi-a rămas în minte (care-l facută din carne) ani întregi. Am scris această povestire ca să-mi amuz familia și doar după aceea mi-am dat seama că era o temă care fusese exploatată de mulți scriitori de SF printre care și de Fed Pogni”.

Terry BISSON

SUNT FĂCUȚI DIN CARNE

— Ei sunt făcuți din carne.
— Carne?
— Carne. Sunt făcuți din carne.
— Carne?
— Nu este nici un dubiu asupra acestui fapt. Am selectat câțiva din diferite părți ale planetei, i-am luat la bordul navei noastre și am probat acest fapt. Sunt complet din carne.

— E imposibil. Cum rămâne cu semnalele radio? Mesajele către stele?

— Folosesc undele radio ca să comunice dar semnalele nu vin de la ei. Sunt produse de mașini.

— Și cine a făcut mașinile? Aceia sunt cei pe care trebuie să-i contactăm.

— Ei au făcut mașinile. Asta încerc să-ți spun. Carne. A fabricat mașini.

— E ridicol. Cum poate carnea să facă o mașină? Îmi cer să cred în existența cărnii inteligente.

— Nu îți cer, îți spun sigur. Aceste creaturi sunt singura rasă inteligentă din acest sector și sunt făcuți din carne.

— Poate sunt asemenea orfoleilor. Îi ști, o formă de viață inteligentă bazată pe carbon care trece printr-un stagiul când sunt din carne.

— Nu! Ei se nasc carne și mor carne. I-am studiat pe câțiva dintre ei de-a lungul câtorva cicluri de viață, ceea ce n-a durat prea mult.

— Scutește-mă. Bine, poate sunt făcuți parțial din carne. Știi tu, ca și weddileii. Un cap de carne cu un creier de plasmă electronică.

— Nu! Ne-am gândit la asta de vreme ce nu capete de carne ca și weddileii. Dar ți-am spus, am verificat. Sunt numai din carne. Ai idee

— Nu au creier?
— Ba da, au și creier. Doar că acel creier este făcut din carne.

Asta încerc să-ți spun.
— Și... cu ce gândesc?

— Nu vrei să înțelegi nu-i așa? Refuzi să pricepi ce-ți spun. Gândesc cu creierul. Cu creierul din carne.

— Carne gânditoare! Îmi cer să cred în existența unei cărnii gânditoare.

— Da, carne gânditoare! Carne conștientă! Carne care iubește. Carne care visează. Carne care face totul! Vrei să accepți situația sau trebuie s-o iau de la capăt?

— Dumnezeu! Deci vorbești serios. Sunt făcuți din carne.

— Mulțumesc, în sfârșit! Chiar așa, sunt făcuți din carne. Și tot încercă să ne contacteze de vreo sută de ani de-ai lor.

— Dumnezeu! Și ce vrea carnea de la noi?

— Pentru început vrea să vorbească cu noi. Îmi imaginez că apoi vor dori să exploateze universul, să intre în contact cu alte raze, să schimbe idei și informații. Lucrurile obișnuite!

— Și noi va trebui să fim cei care vor vorbi cu carnea.

— Corect. Uite ce mesaje trimit prin radio „Salut! E cineva acolo? E cineva acolo?” și tot felul de lucruri de astea.

— Deci înseamnă că vorbesc. Schimbă cuvintele, idei, concepte?

— Bineînțeles. Dar o fac prin intermediul cărnii.

— Parcă ziceai că folosesc undele radio.

— Așa este, dar ce crezi că transmit prin radio? Sunete ale cărnii. Știi și tu cum plescăie sau pocnește carnea producând un zgomot. Ei vorbesc plescăindu-și cărnurile. Ba chiar pot să și cânte cu ajutorul aerului care trece prin cărnurile lor.

— Dumnezeu! Carne care cântă. Asta chiar că-i prea mult. Și ce sfat mi-ai da?

— Oficial sau neoficial?

— Ambele!

— Oficial, mi se cere să contactăm și să înregistrăm toate rasele inteligente din acest cvadrant al universului fără prejudecăți, teamă sau părtinire.

Neoficial, propun să ștergem toate înregistrările și să uităm povestea!

— Speram că-mi vei spune asta.
— Pare o decizie dură dar există în toate o limită. Chiar ai vrea să intrăm în contact cu carnea?

— Sunt într-un tot de acord cu tine. Ce-am putea să le zicem? „Salut, carne! Cum vă merge?” Pe câte plante sunt răspândiți

— Doar pe una. Ei pot călători spre alte planete în containere speciale de carne, dar nu pot trăi acolo. Și fiind din carne, ei pot să călătorească doar prin C-spațiu, ceea ce îi limitează la viteza luminii și face ca posibilitatea să realizeze un contact cu o altă rasă să fie foarte mică. De fapt, infinitesimală.

— Deci v-om pretinde că ei nu există în acest univers.

— Corect.

— Crud dar, cum ai spus-o și tu, cine vrea să se întâlnească cu carnea?

— Dar cum rămâne și cu ceilalți la bordul navelor, cei pe care s-au făcut experimente? Ești sigur că nu-și vor aduce aminte?

— Dacă își vor aminti, vor considera că au fost niște fantasmă. Le-au umblat prin capete și ei vor crede că noi n-am fost decât un vis

— Un vis al cărnii! Cât de potrivit ca noi să fim un vis al cărnii.

— Și am marcat întregul sector ca fiind neocupat.

— Bine, Sunt de acord atât oficial cât și neoficial. Căzul este închis. Mai e ceva interesant prin această parte a galaxiei.

— Da, o aglomerație inteligentă de hidrogen într-o stea de clasa a IX-a în zona G 445. A intrat în contact cu noi acum 2 rotații galactice și vrea să colaborem.

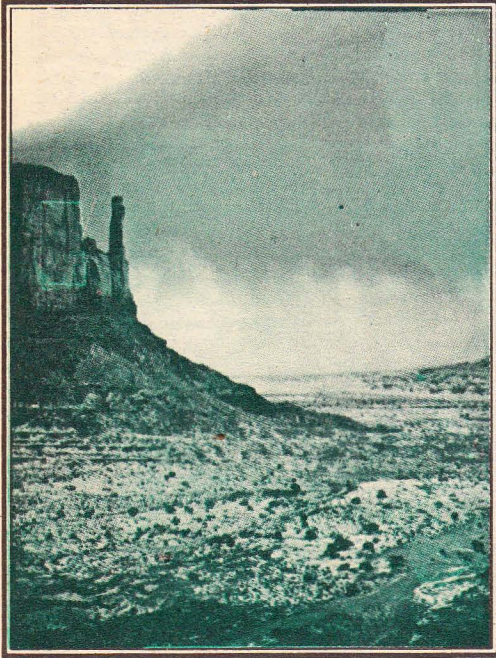
— Toți fac așa.

— Și de ce nu? Închipuieți-vă cât de insuportabil, cât de rece ar fi universul dacă am fi singuri...

Traducere
Teniță CĂTĂLIN

Străzile sălbaticice

Petrică Sîrbu

picioarele vroiau să pășească unul după altul, așa, înainte, nu știa pînă unde.

Doi burtoși îi tăiaseră calea. Fețe? Ce fețe? Nu-i păsa ce fețe au. A încercat să-i ocolească, însă ei au făcut pasul lateral și l-au oprit.

Ah, luna! Ce dracu' o face luna de nu răsare?

Norii zboară jos. Vîntul îi freacă cum vrea el. Iar ei curg resemnați, groși, nesfîrșiți, clăbuciți, de la est la vest, mustind fulgere, ploaie.

(cum să iasă luna?)

Au ochii verzi, fosforescenți, luminoși, posesivi, (porcini, 'tu-vă-n oase!)

"Massaro! la uite mă la asta!"

Și dacă ridic ochii, ce cred că o să văd?

Îmi va spune că vrea să mă violeze, că vrea...

"Ochelaristule! Ce poftă am să te violez!" zice unul și luminile i se aprind sub pleoape și mai al dracului. Mă scufund, dau cu picioarele, cu pumnii, cu ochelarii. Rîset. (ce hohot!, rîd de mine, blestemății, hohote, dinții rîd sau ochii?)

Ce poftă am să trec cu un tanc peste ei!

Ce durere am în genunchi!

Armele lymchak șuierau prin aer și îi despicau derma. Înceau să îi spărgă rotulele.

A urlat. Ce urlat cumplit! Omul nu vedea decît o ceață despicată de umbre și muchiile zimțate ale armelor lymchak. Și simțea durerea.

(Doamnel)

Ce loc are Dumnezeu între mine și ăștia?

Durerea mă seacă, își înfige ghearele de gheață în gîtul meu. Nici nu mai am putere să urlu. Însă m-au lăsat. Pipăi asfaltul cu virful degetelor încercînd să-mi găsesc ochelarii. Mai aud încă pașii...

Toc, toc, toc...

Nu văd. Ce aiurea este orașul cînd nu-l vezi. Doar să-l simți, să-l pipăi cu degetele și înregistrările creierului. O ameobă, gelatină scîrboasă, învăluindu-se, preluîndu-te, dizolvîndu-te. Greață.

Mă tîrîsc, merg înainte, spre acel înainte la care nu au ajuns picioarele. Hîrjii cu burta și coatele carnea tare a pavajului. Și vloga...

Rîmă. O rîmă în mijlocul străzii. Omul se tîra cu lucirile nebuniei în ochii încetoșiți, lăsînd în urmă o diră groasă de plasmă. În jur nu mai era nimeni. Doar el. El și gîfîitul plămînilor. El și cioturile picioarelor. Și muzica. Curva bilbită a sintetizatoarelor. Însă singur. Singur pe străzile slăbatice ale Monștrilor Sacri.

2. Stau cu burta în sus. Ochii îi țin închiși, căutînd să mai prind sub pleoape imaginile desenate de subconștientul meu.

(sînt, cine sînt?)

Încă mai văd secvențe. Amintiri?

Bicicleta "Silver", tata cu cureaua în mînă,

duhînd a alcool, mama speriată într-un colț, livingul cu tavanul jos, o pictură înfățișînd un bărbat cu mustățile roșii într-o uniformă militară, o cutie cu bile de sticlă, o bîită de basseball, flăcări, monștrii descărnați, explozii de cioburi.

Omul stătea cu mușchii spatelui înțepeniți, ca și cînd de acesată crispare ar fi depins acel univers în care se aruncase. Avea senzația că stă într-un timp care nu era al lui. Și totuși știa destul despre el.

(deschide ochii, blestematele, deschide ochii, de...)

"Chrysler"-ul merge tare, cu nori uriași de praf în urma lui. Bornele care marchează milele se văd ca niște fantome. Fum. Miros de marijuana și acel "în față" tăiat de fisurile parbrizului.

"Mergi în pizda mă-tii mai încet!"

Rîset. Niște fețe șterse în lumina slabă a indicatoarelor de bord.

Unul cîntă fals:

"cause everybody hurt's someday..."

R.E.M. Deformat. Muzica rebelilor, a celor ce nu știu ce să facă cu viața lor. Și zidul. Apropiindu-se, apropiindu-se, apro...

Stop. Eject. Ca și cînd ai scoate o casetă dintr-un magnetoscop. Atît este viziunea.

Deschid ochii. Mare figură să deschizi ochii! Căci ei înregistrează o lume complet diferită.

(sînt, cine sînt?)

S-a ridicat năucit din patul rezervei privindu-și picioarele. Încă se mai vedeau suturile, dar foarte puțin. Niște urme vagi, dermă ceva mai albă decît restul. A atins podeaua și a flexat virfurile. Cînd a făcut primul pas, încă se mai ținea cu mîinile de bare. Îi era frică.

Mă apropii de ecranul U-Tv și îl recunosc.

"Cum te simți, prietene?"

"Cu curul pe jar."

Zeffirelli rînjește. Are niște ochi (de șarpe cu clopoței, parcă scanează) care mă bagă în boală.

"A venit vremea", a zis el, "să te apuci de treabă"

"Ce treabă?"

"Aia mare. O să vezi tu. Fii mascalzone, cum erai altă-dată."

Și ecranul se șterge. Rămîne singur. Eu, rezerva și fereastra prin care văd luminile orașului. Știu că sînt (habar n-am cine sînt)

într-o zonă rezidențială C-TV. Că este înconjurată de sateliți workers. Și nu se potrivește cu amintirile mele. Dar știu. Tu-i gura mă-sii, dacă nu știu!

A mai mers cîțiva pași prin camera orbitor de albă. I se strîngeau retinele, îl dureau. A găsit telecomanda, a apăsât tasta

1. (Sînt. Cine sînt?)

Străzi. Drepte. Pavate cu lumini oarbe reflectate sub burta cerului. Confetti. Dar și (cine dracu sînt?) pereți mîncăți de vreme, de vînturi și jeturi urinoase.

Ecrane mari și muzică psihedelică.

Rînjete. Sound-uri rîgite.

(Massaro! la uite mă la asta!)

te furnică pe șira spinării, îți rod timpane.

Omul mergea puțin aplecat, cu fața șiroind de transpirație. Tăia aerul ca un gîndac de bucătărie obosit, scîrbit, cu burta plină de fermeți. Ochelarii i se aburiseră și stăteau într-un echilibru precar pe virful nasului.

Împopoțonați, cu creste sîrmoase de păr vopsite în policromie, dinți de titanu, (se uită la mine, imputiții! se uită la mine) degete acoperite cu zygomat albastru, module Tillman, lanțuri, amulete, căcaturi înfipte în nas și urechi.

Spectatori C-TV. Travestiți, sataniști. (ia uite mă la asta!)

curve, sadomasochiști, masturbatori, uitîndu-se la mine.

"Knock, knock, knock, in the heaven's door"

Nu-i păsa. Burta cerului se umflase, se apropiase de mațele orașului. Avea impresia că îl presează, că vrea să îl scurgă în asfalt. Dar el mergea înainte. Nu știa de ce, dar mergea. Mergea fără să fie conștient că de undeva din creier, din creierul lui, pleacă ordinul. Mergea pentru că

(a știut precis care) și a apărut culoarul. A mers înainte, pas după pas, singur în blestemăția albă, a mers ca un automat și s-a așezat pe scaunul rotativ, în fața terminalului.

„Scrie, mă! Tot ce-ți vine-n minte.”
Știi că pot. Sint al draculu de sigur că pot.

Dar ce vrea ăsta?

„Hai, încearcă!” zîmbește maestrul.
Să-i spun că îl cunosc, însă n-am idee cine sint?

Se uită la mine sfredelitor.
(cu burghie are în ochi!)

ca și cînd mi-ar pătrunde toate tainele.
Nu. Nu pot să i-o spun. Trebuie să aflu singur. Simt că dacă l-aș întreba, ar rîde.

„Dacă e-n regulă, te angajez să scrii scenariul pentru PSYCHO-24.”

3. „Strada Conquista avea în capătul vestic podul spre Medellín. Arcada veche, construită din pietre de râu și beton, lega malurile, despărțite de un fir de apă în care, cîndva, erau pești care se holbau de sub luciul apei. Acum nu mai era decît o vină de clăbuci care se spărga și scotea aburi.

Se zvonea că fetița Stuana ve”

„Nu-mi înșela așteptările”, zice acru Zeffirelli privind peste umărul meu.

M-a luat prin surprindere și am (evil Jack, fuckin' evil Jack)

tresărit. Mă dor ochii cînd îi văd ridurile.

Parcă ar avea o topitorie sub pielea zbîrcită ca gușa broaștei.

„Să nu devii plictisitor.”

„Se zvonea că fetița Stuana venise de acolo.

Oamenii găsiseră într-o dimineață o uriașă placentă (?) pe unul din malurile râului. Femeile credeau că fetița ieșise din placentă (?) aia.”

„Vezi?” a zîmbit maestrul.

„Un eveniment. Unul între altele altele,

de care era plin cartierul Espirito Santo. Așa cum fusese și cel de anul trecut, cînd mai în aval de pod fusese găsit, agățat (de amigdale, de limbă) între două pietre mari, cadavrul unui băiat de zece ani, torturat și violat. Atunci riul fără nume și-a cîștigat identitatea: Cur întors, l-au zis oamenii.

(proștii, porcii, zdrențăroșii, ironic-macabril)

Au stat și s-au zgîlit la cadavrul vînat, umflat de apă. Nimănu-i nu i-a trecut prin minte să-l ridice de acolo și să-l îngroape. Doar au stat și au privit. Ore în șir. Apoi au venit niște puști cu bidoane de benzină, l-au stropit și i-au dat foc.

Aproape tot Espirito Santo a asistat la acest ritual de purificare. Mulți dintre ei s-au rugat. La un Dumnezeu mai mare sau mai mic, atît cît încăpea în piepturile lor scofîlcite. Dar s-au rugat.

(oac, oac! broaștele?)

Asta fusese atun”

Da. Îți recapeteți vigoarea. Așa, băiatule.”

Am zîmbit. Nici nu știu de ce am făcut-o.

Mi-a plăcut cum a sunat asta în gura lui Zeffirelli. Aș fi vrut

(să mă duc să-mi descarc vezica)

să știu cum mă voi semna la urmă, însă a fost numai un gînd ca un fum. M-a prins

(păianjenul între cracii lui)
jocul.

„Asta fusese atunci.

De astă-dată a fost la fel de dur ca atunci, însă altfel.

Nici un eveniment nu se identifică, pînă la cel mai mic detaliu, cu altul.

În uriașa placentă (?) de pe malul râului se rostogoliră doi puști de cîțiva ani, care se jucaseră în preajmă. Au tot încercat să se scuture de mîzga rîncedă care li se lipise de piele, pînă a venit o femeie și a început să urle

(la placentă?, de frică?)

spre ei.

Mai tîrziu a venit poliția. Doi indivizi plictisiți de moarte. Unul din ei a vamat chiar lîngă mașină, iar celălalt a fumat trei țigări, una după alta. S-au cărat

(așa cum au venit)

fără să spună o vorbă, cîteva minute după aia.”

4. Străzile sălbatice. Străzile sălbatice ale Monștrilor Sacri. Patină arhaică, tehnicism, sălbăcie și frumusețe. Toate la un loc.

„Sugi ceva?” mă întreabă un individ cu două verigi înfipte în pomeți.

Aproape mi se aburesc ochelarii (ca și cînd ar fi supape pentru abur sub presiune) de frică.

„Hai, mă, că ești vedetă!” rînjește uriașul și îi văd cerul gurii din care mă împoacă în plină față un jet de confetti.

lau un gît

(de frică, singur de frică)

puternic din sticla pe jumătate plină și alcoolul o ia la vale încălzindu-mă. Totuși n-are gust.

(parcă ar curge prin țevi de plumb) deși este foarte tare.

Mă uit în direcția pe care mi-o arată punkistul și-mi văd mutra (ce rîncedă și obosită el)

pe un uriaș panou publicitar. Eu și Zeffirelli.

Gata să ne lingem unul pe celălalt.

„PSYCHO-24” – SOON

Străzile sălbatice. Eu, un gît de alcool și un punkist. În rest, noapte coclîtă de flashurile argintii ale panourilor C-TV.

Omul era crispat, nelămurit. Trist? Ce rost avea atunci tristețea? Cine era el? Își lăsase gîndurile pe un ecran de terminal.

(Ce?)

Un tip îl îndemna să bea și-i arăta mutra

pe un ecran publicitar. Îi spunea că poate să-l înjure cum vrea el, că n-o să se supere, că poate să rabde dacă vrea să-i dea un șut între picioare. Numai să-i zîmbească și să-i cresteze inițialele cu cuțitul pe obraz. Însă omul nu-și știa inițialele.

„Vii din laboratoarele formatorilor”, zice uriașul.

Din (gîtu' mă-tii!) ce laboratoare zice asta?

„Ești simpatic. Nu ești un înfumurat ca ăla”, scuipă cu dezgust spre jumătatea lui Zeffirelli. „De cîți ani ai crăpat?”

Doamne! (mașina apropiindu-se, apro... mergi în pizda mă-tii mai încet!, fum de marijuana, casa veche, tata duhnind a alcool, mama...)

Ce zice asta? Rigiie și cînd deschide gura îi văd orificiile din bolta palatină prin care ies jeturi de Confetti. „Tu ce dracu' ești? îi zic nervos.

„O! Hombre! Ți-a revenit limba?” ride. „Ești simpatic, mă. Cum adică ce sînt? Sînt un d-ăla care împrăștie sclipici. E bine?”

Doamne! Știam că-mi va răspunde (care împrăștie sclipici, e bine?)

asa. Doar cunosc lumea asta, deși nu este a mea.

Omul și-a ridicat ochelarii pe nas și i-a întors spatele. Cu frică. Însă uriașul nu l-a împiedicat să plece. Rîdea, rezemat de un zid, de unul din zidurile străzilor sălbătice ale Monștrilor Sacri

„Cause everybody hurt's someday”

Amintirea a bubuit undeva în creier. O explozie îndepărtată și totuși atît de clară.

A mers cu pași mici în acea direcție, cu gîndul la povestea pe care o începuse. Test? Cine era? Cine?

5. „Deși nu avea decît cinci ani, Stuana avea sîinii destul de pronunțați. Seara obișnuia să-și scoată tricoul și să întîrzie mult timp în fața oglinzii, presîndu-i cu podul palmei.

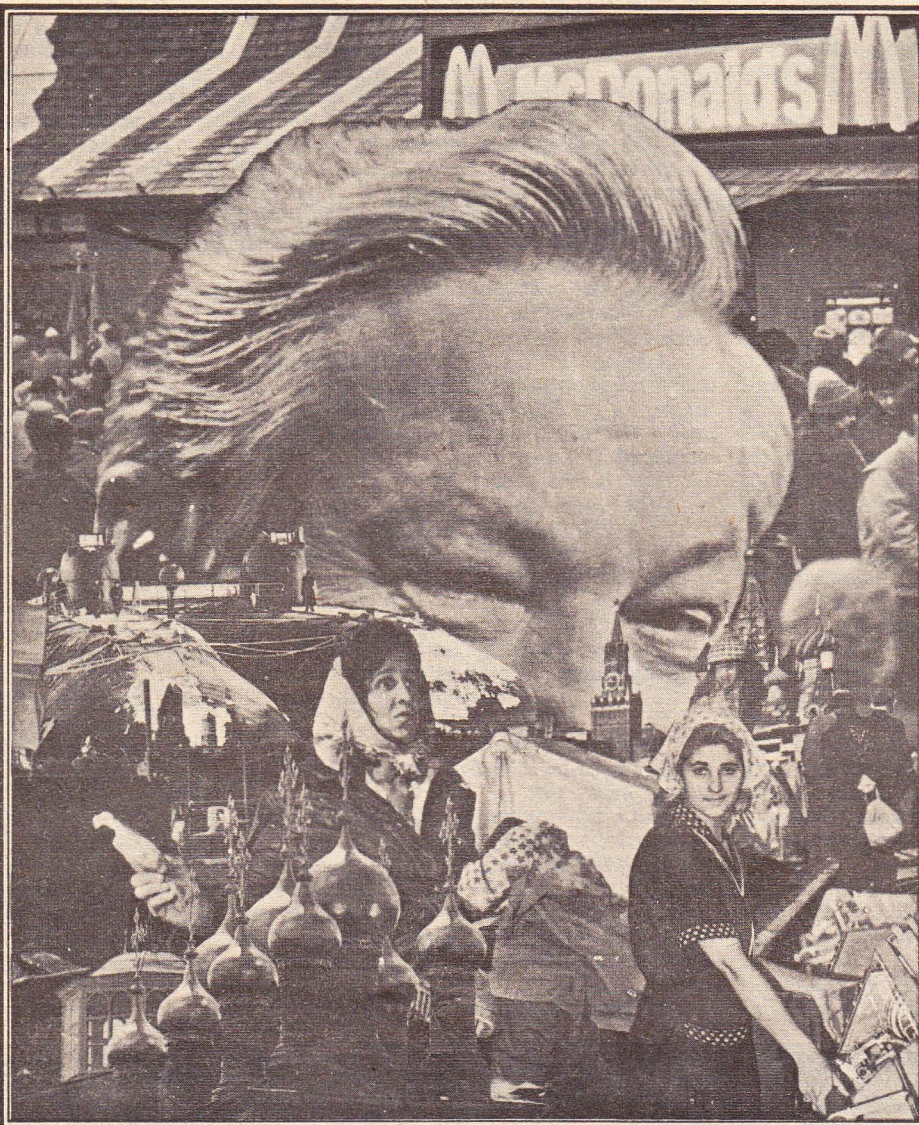
— Ce dracu' faci acolo Stuana?

Dar ea stătea cu ușa încuiată, stăpîină absolută peste baie, peste oglindă și peste imaginea eu-lui ei din oglindă. Apoi, cînd auzea tîrșitul îndepărtat al bătrînului Louis d'Esposito. Stuana stîngea lumina și își freca tîmplele

(să le spargă)

pînă ce fruntea se lumina în flashul de o zecime de secundă al curenților de sub piele.

(stăpînește-tel, stăpînește-tel)

Și fata aprindea lumina, uitîndu-se la mutra îngrozită, transpirată, din oglindă. Stătea nemișcată, cu ochii injectați și cu sîngele curgîndu-i din urechi.

— Urît! Urît! îi zicea imaginea.

Iar Stuana plîngea

(ca o proastă, căci era puternică) neauzită de nimeni.

Copiii din Espirito Santo i-au spus la început «Broasca» și pentru că nu li s-a părut îndeajuns de murdar, l-au schimbat în «Broscioia».

Ce o fi vrut să zică cu „formatori”?

Formator de ce anume? Formatori de proști? Ca mine?

Pe jos foigăie gîndaci mari, negri, burtoși. Sînt mulți și aleargă de-a lungul plastolitului, atrași de lumină.

Strivesc unul și îmi vine (ca și cînd magma ar urca printr-o beregată uscată) să vomit. Ca atunci. Zidul apropiindu-se, repezindu-se cu gura căscată spre botul „Chrysler”-ului, miros de marijuana și bere și transpirație.

Poate că atunci am murit (cînd ai crăpat? m-a întrebant punkistul și zîmbea ironic, știa el ce știa). Am murit și m-au reconstruit (?) ăștia. Mi-au băgat în creier lumea lor, dar și frînturi din a mea. Au vrut să mă violeze pe stradă, mi-au amputat picioarele, mi le-au sudat la loc, mă pun să scriu povești...

Doamne! Cine sînt? „Stuana a desenat o caricatură a bătrînului d'Esposito, accentuîndu-i defectele. Nas lung, cu nările umflate, un tricou violet de sub mînecele căruia ieșeau mîinile (de lăbar)

lungi, osoase, apoi i-a schișat niște picioare păroase, care semănau și cu cele de cîine, dar și cu cele de cal și un sex imens, parcă umflat cu pompa.

Și (i-au filfit retinele) a rîs. Pe urmă l-a părut rău că îi desenase tricoul și nu îi evidențiasse pielea „boțită de pe abdomen, care îi atîrna pînă între picioare.”

„Ți-am răspîndit mutra prin oraș”, zice maestrul.

„Am văzut”, îi răspund acru. „Este cea mai porcină mutră de care îmi amintesc.”

„Mutra asta va fi trează în creierul spectatorilor C-TV. După ce vei termina scenariul pentru PSYCHO 24, vor ști despre tine absolut totul. Chiar și ce culoare ai tu boală să te piși dimineața. O să-ți placă să fii mare. Ca atunci.” Ca atunci, „Chrysler” mîncînd ca un nebun milele, miros de marijuana, bere, zidul apro...

„Noapte de noapte copiii veneau sub fereastra «Broscioiei», cu bulgări de noroi pregătiți înainte, făceau cu degetul o gaură în steroid, scuipau în el și îl aruncau.

(fleoșcl)

Bulgărele cleios se întindea peste cîte un colț de geam, făcînd un zgomet sec.

Pînă în acea noa”

„E bine mă!” ride Zeffirelli peste umărul meu. „E clar că ți-ai dat drumul la mîină.

Cum ai de gînd s-o termini?”

„Cît mai catastrofic.”

„Lasă, termină-ți ideea și apucă-te-n mătă-n cur să scrii PSYCHO 24! De mîine mergem în studiouri.”

Da! Mi s-a luminat creierul! Ce cuvînt o fi fost parola care mi-a desfăcut lacătul identității?

Mi-am amintit! Tu-i gura mă-sii dacă nu mi-am amintit!

Omul s-a aplecat peste tastatură și degetele au început să bată nervoase ultimul paragraf:

„Pînă în acea noapte cînd Stuana (cu puterea luminînd-o înăuntru) a declanșat catastrofa.” Și s-a semnat. („STEPHEN KING”).

"UNEORI EI SE ÎNTORC"

(93min.) Titlu original : "Sometimes they come back" Short storie de Stephen King
Scenariul: Lawrence Konner Regia: Tom Mc Loughlin Cu: Brooke Adams, Robert Rusler, Chris Demetral.

Am promis să revin la ecranizările care au la bază creații ale copilului-minune al Americii. De un an, poate doi, tot am avut neșansa să nu văd acest film în întregime. El a fost prezentat înția oară, dacă nu mă înșel, anul trecut la "Zilele QUO VADIS?" -Giurgiu. N-am ajuns să îl văd. N-am ajuns să văd nici Dunărea, care era destul de aproape. Multe n-am ajuns să văd acolo. Dar astăzi am ajuns să pun mîna pe casetă.

Desigur, nu este o ecranizare de talia "Shining", sau "It". Însă este destul de bună. Îndeajuns de bună ca să nu ai senzația că ți-ai pierdut vremea.

Ca și în "Shining", în prim-plan apare o familie normală, de americani cumsecade, cu un el, o ea și un copil, o familie pe care destinul o îndreaptă spre un orașel care nu este chiar oarecare. Bărbatul capătă un post de profesor de istorie în orașul nașterii sale, o zonă în care, cu 27 de ani înainte, se consumase o dramă în care el își pierduse fratele.

VidcoManiA

Si filmul curge cîteva minute realitate-amintire, ca să ne racordeze la trăirile personajului principal. Pe lingă realitatea destul de dură (exprimată prin ostilitatea unor puștani), bărbatul se confruntă și cu trecutul, cu coșmarurile de noapte în care retrăiește angoasa suferită într-un tunel, cu o mașină, niște tipi cu cuțite și o locomotivă care se apropie.

"Fugi", sirena locomotivei apropiindu-se, cuțitul în abdomenul fratelui său, risetele dogite ale celor patru agresori, apoi crisparea... Te miri cum cineva terorizat cu amintiri care revin cu obstinență mai poate să-și păstreze echilibrul.

Si acei "ei" care i-au marcat trecutul și i-au ucis fratele, revin în lumea reală, deși crăpaseră sub roțile trenului.

Scenariul nu are scăpări. În cadru intervine poliția care anchetează moartea unor elevi și chiar un sociolog sau psiholog care încearcă (ce frumos sună!) să găsească motivații pentru comportamentul rebel, violent, al tineretului (al puberilor?).

Profesorul (personajul nostru principal) începe să amestece realitatea cu amintirile, are premoniții care ar dezechilibra un om normal, însă se ține tare.

Agresorii, spre satisfacția amatorilor de senzații tari, sînt uneori oameni obișnuiți, altelei zombies.

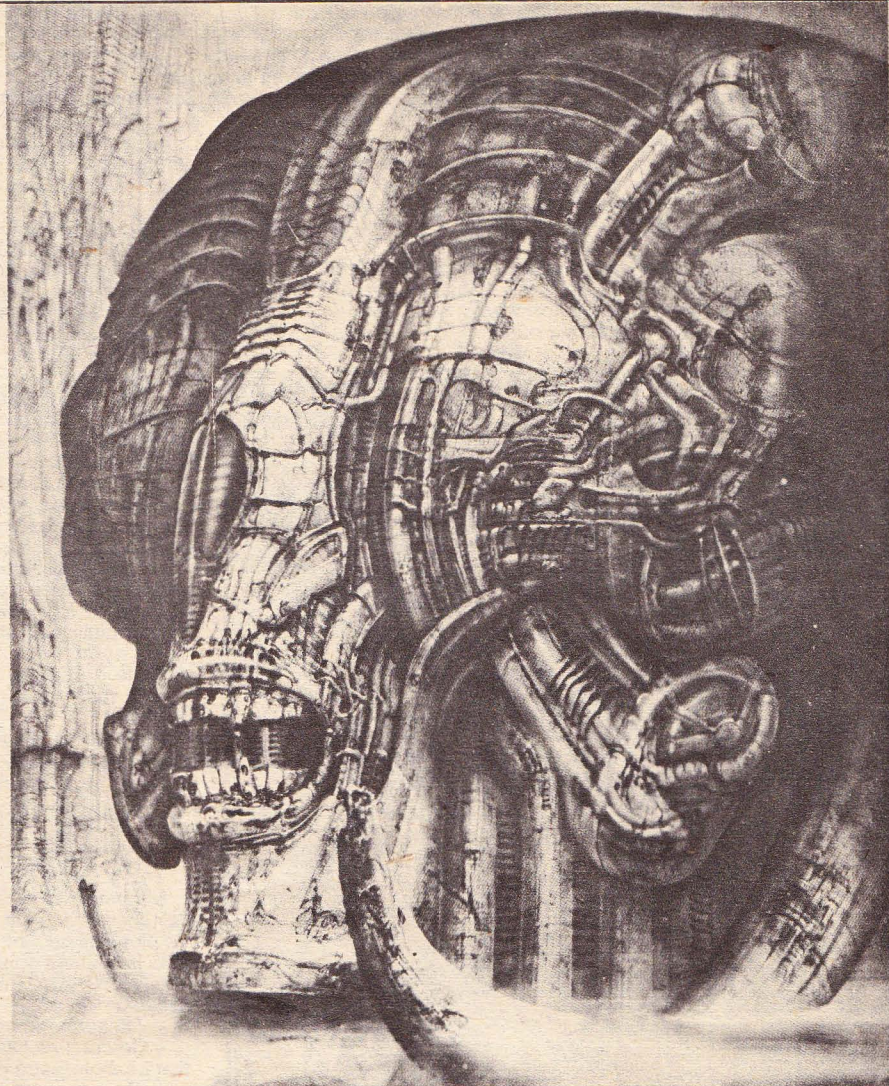
Finalul nu este atît de catastrofic așa cum ne-au obișnuit acest gen de filme, deși pe parcurs se întîmplă destule.

Efectele speciale sînt bunicile, fără să strălucească.

Veți crede că sînt parțic cu filmele care au la bază povestiri sau nuvele semnate: Stephen King, că nu le critic așa cum fac cu celelalte. Aveți dreptate. Așa este.

Rămîneți cu bine.

DON SIMON

Ovidiu BUFNILĂ

CADAURE DE LUX

urmare din numărul 65 - Integral Ovidiu Bufnilă -

NOUĂ

Vînzoleala scăzu. Morții tăcură cu toții. Păreau niște mielusei. Fanfaragii rupeau bucăți din ei cu marșurile lor funebre bubuitoare. Morții se bițiau. Își trăgeau micii sîngerii pe tăcute. Priveau pe sub sprîncenele albe. Ca niște mironosițe!

— Alo! Alo! Cînd începe circăreala?! strigă dintr-odată comis-voiajorul Balthazar Balthazarian, strivind un alt vierme roșiatic ce i se zvîrcolea-n urechea stîngă. Hai că mor de nerăbdare! Zău că-mi dau duhu! Dacă o fi Diavolu' în cauză, abia aștept să-l trag de cornițe! Dacă o fi vreo ființă venită din spațiu o pun eu cu botu' pe label! Iar dacă-i vreun experiment nos la cale de oamenii Guvernului atunci să mă pupați cu toții în cur!

Cum se mai prostea Balthazar Balthazarian. Se cocoșea, nevoie mare. Că-i cel mai tare din parcare! Își umfla pieptul putrezit și bătea cu picioru-n podeaua proaspăt geluită. Își închipuia că poate să-i facă praf pe agresori. Asta erau, fără îndoială! Nenumiți. Nevăzuți. Necunoscuți. Și ce chestii ieftine folosiseră! Se vedea de la o poștă! Holografie, jocuri de oglinzi, hipnoză! Ha, ha, ha! Și cînd te gîndești că vreo cîțiva morți chiar crezuseră. Hăpăiseră pe nemestecate haleala aia puturoasă!

Uite-așa mai cade cîte unu-n laț, gîndi amuzaț comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Cine o păștește? Naivul. Prostul. Cel cu capu-n nori. Îndrăgostitul. Da, asemenea oameni sînt foarte vulnerabili. Chiar și împătîmiții cad ușor în laț. Ca fluturii pe lampă. Le iau foc încălțările și inimioarele. Le arde sufletelul. Și ce de lacrimi, ce de remușcări, ce de scîncete! Și-o grămadă de regrete!

Dar n-ai ce face! Marile Afaceri nu țin seama de sentimentul fluturului gingaș. Ele se ncheie în umbră. Dospesc în măruntaiele unor pungași. N-au ele treabă cu sensibilitatea

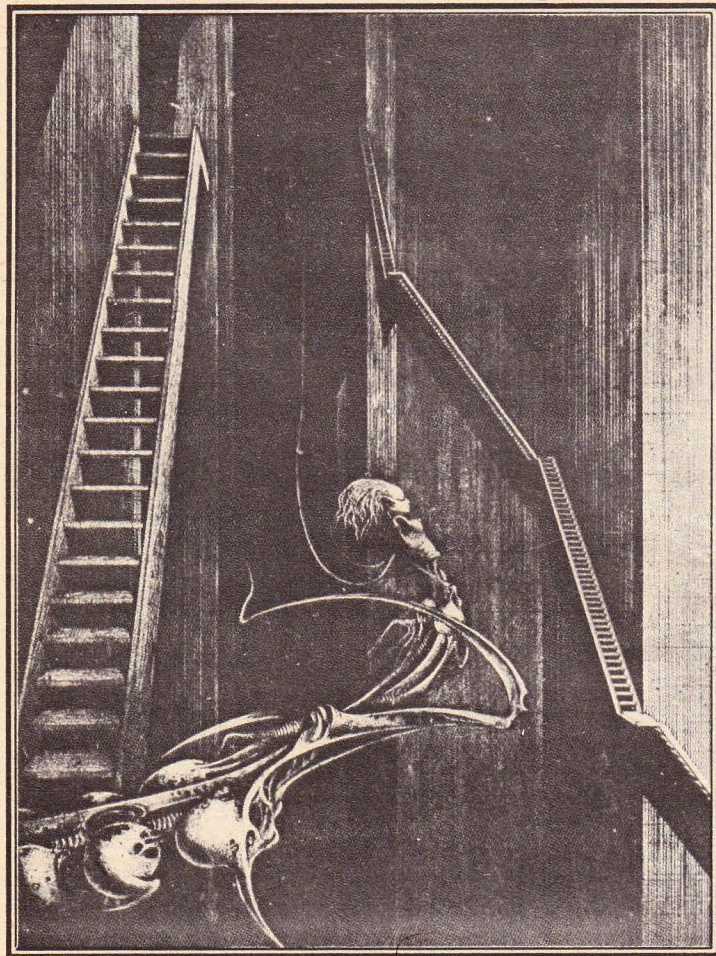
SERIAL

naivului. Praf îl fac. Îl scot la mează. Îl licitează. Îl vînd ca pe nimica!

Vînzător? Vai, găsești cu sutele, gîndi întristat Balthazar Balthazarian. Știa el ce știa! Văzuse o grămadă din ăștia. Interesați, mîrșavi, fără de scrupule, ticăloșiți. Îi agățau pe naivi una două. Le turnau în urechi și-n suflet tot felul de baliverne. Îi amăgeau. Că ce frumoși erau. Ce deștepți. Că erau de viitor. Oamenii pe care se putea conta. Îi convingeau așa, la minut, că albul e negru și negrul e alb.

Nu, n-aveau scăpare naivii, proștii și îndrăgostiții. Ușor de dus cu vorba. Ușor de păcălit. De mici o iau ăștia peste cap și nu se nvață niciodată minte. Nu se lecuiesc. Ei, unora le place, zău! Să-i gîdili. Se le umfli amorul propriu cu pompa. Să le poleiești orgoliul! Ce le mai crește inima! Aia care-o să putrezească cît ai zice pește după moarte!

Asta-i, gîndi Balthazar Balthazarian oftînd. Nici nu deschizi bine ochii la lume că mîrșavii hop, în circa ta. Să-ți înmoaie oasele. Să-ți fure bruma de liniște. Să-ți facă praf pojghița de înfiorare. Să-ți înfulece averea. Sănătatea. ăștia-ți sug pînă și măduva oaselor. Te-nghesuie într-un colț

GIGER

și-ți cară pumni în stomac pînă zici și faci ca ei. Nu se-ncurcă, mîrșavii!

Niște căcănari, își spuse Balthazar Balthazarian. Să le rupi gîtu'?! Să-i treci prin foc?! Să le smulgi limba?! Să le tai mîinile?! Să-i jupoi de vii?! Să le scoți ochii?! Ha, ha, ha! O mie vor răsări în loc. Mîrșavii-s ca microbii. Se-nmulțesc cu milioanele. Pe tăcute. Dintr-odată răsăr. Din pămînt din iarbă verde. În zdrențe sau în frac, tot mîrșavi se cheamă că sînt. Vin puhoi! La grămadă le merge lor bine. Tropăiesc prin lume. Doar, doar or găsi ceva de ronțait. Vreun locșor unde să fitileze. Să tragă sfori. Să omoare cu bună știință. Ochesc cîte-un zevzec și se-aruncă asupra lui, hulpavii! Păi așa-i trebuie zevzecului dacă n-a învățat lecția vieții!

— Alo, băieții! strigă Balthazar Balthazarian scuipeînd un alt vierme roșiatic mare și gras. N-aveți de gînd să ne lămurii? E circăreală?! E concurs? E vis? Sau e Sfîrșitul Lumii?!

— De ce te grăbești așa, iubite! Ce nu-ți place?! Pari nefericit? Îi șopti la ureche un homosexual rujat tipător. Nu te mai zbate, îți pierzi frăgezimea coapselor, îi se lasă fesele, dragule! N-ai auzit că de-abia în anul 2000 se sfîrșește Marele Joc? De-abia atunci va fi rechemat Universul în Marea Memorie! De-abia atunci se va schimba programul! Dar zău, avem atîta timp să ne destrăbălăm! Ce zici?!

— la vezi, poponarul! se înfurie Balthazar Balthazarian. la vezi că-ți trîng spinarea! Ce tot sperii lumea de pomană?! O să trecem de 2000 așa, fluierînd! Pe cît punem pariu?!

— Bravo! strigă Lăscărică.

— Dă-i 'nainte, dom'le! Să se-nvețe minte haimanaua! răcni judecătorul Leon.

— Foarte frumos! aprecie domnișoara Margareta. Ce tot sperie oamenii?!

— Ar trebui să-i tragem o bătaie! propuse Spiridon lordache vidanșorului șef.

— O merită cu prisosință! Ha, ha, ha! rise Patricia Protopopescu.

— Huoooo, poponarii! urlă primarul lamandi.

— Domnilor, puțină decentă! spuse avocatul Luigi. Deocamdată, dînsul are aceleași drepturi cu noi! E-un cadavru, un mort, unul gata, gata să se-ntoarcă printre cei vii! Atunci o să vedem. Dar acu'...

— De ce s-așteptăm atîta? N-ar trebui să clarificăm lucrurile pe loc? întrebă Eleonora Ochean holbîndu-și ochii de jur împrejur. De asta am dat greș de-atîtea ori cînd am trăit prima oară! Pentru c-am lălit-o!

— Sanchi! oftă judecătorul Leon. De lălit văd că lălia fanfaragii ăștia. Uită-te la ei! Cîntă anapoda! Băă, țineți ritmul!

— Huoooo! răcni spișerul Fabian tușînd în draci și împoșcîndu-i cu sînge pe cei din fața lui.

— Dom'le, cînd începe circăreală?! vru să știe din nou Balthazar Balthazarian.

Fanara o luă de la capăt. Atacă un marș funebru la modă prin anii '20. Toboșarul bătea-n tobe ca un apucat. Trompetiștii — aruncau nori de pucioasă pînă-n cupola cercului. Tromboniștii făceau să se umfle-n valuri cortina înstelată. Tambur-majorul își agita bastonul cu măciulie de argint și-și tot umfla burdihanul încins c-o cingătoare de argint.

Elvira bătea tactul cu pantofioru-i de lac. Părea amuzată de toată tevatura. Lumea era a ei! Nu-i păsa că trece timpul cu repeziune! Nu se-ntreba dacă-i o înscenare sau nu. Stătea așa, în mijlocul arenei, plină de înfiorare. Mai făcea cîte-o piruetă, mai scotea limba la fanfaragii. I se umflaseră nările delicate. Venea un damf de bălegar dinspre menajerie. Doamne?! Erau oare animale adevărate? Lei, tigri, elefanți, urși polari, vulpi argintii, ciini, iepuri, foci, delfini, porci mistreți și capre?!

Nu cumva era o păcăleală?! Poate c-acolo-n beznă erau frumos rînduite o mulțime de cazane cu smoolă fierbinte! Poate că niște diavoli mici și roșii, cu cornițe ascuțite le păzeau și-aveau grijă să nu se stingă focurile.

— Așteptau, ticăloșii. Să calce vreun mort pe bec. S-o scrîntească. Să-și dea în petec rău de tot. Și-apoi? Hop cu obrăznicătura-n cazan!

Doamne, poate era doar un caz clasic de Trăire Paradoxală!

ZECE

Madam Elefterescu se fandosea și ea. Avea și ea o umbreluță. Una portocalie. Mîncată bine de molii. I-o băgase un nepot în coșciug. Să-i țină de ploaie și de vînt!

O tot cicălea generăleasa pe curva aia de Fifi Baston:

— Ascultă-mă, dragă, să știi, praf îi face nepoată-mea pe ăștia cu Diavolu'

— Nu spune, dragă, chiar așa?! se miră Fifi Baston.

— Ce crezi că Diavolu' ăsta e-un tip atît de bazat?! Aud c-ar fi de fapt o ființă extraterestră ceva mai evoluată ca noi...

— Oare cum se înmulțesc ăștia, dragă? gînguri Fifi Baston ștergîndu-și puroiul de pe fața-i arsă.

— Curva tot curvă! Da ce să se gîndească ea?! se înfurie madam Elefterescu. Ascultă aici, dragă. Am auzit că ființa asta ar încerca să obțină un rang superior. Ca s-ajungă printre barosanii care stăpînesc Marele Joc...

— Prostii, dragă...

— Ei, nu prea cred. Parcă a zis cîndva la radio că ultima mare teorie despre Univers... Auzi, cică ar fi un calculator cu „n” dimensiuni... Individu' ăsta care ne-a burdușit în bula luminoasă... Diavolu', cum zic unii, ne-ar fi avut în custodie pe noi ăștia din Sistemul Solar... Înțelegi, dragă?!

— Ceva, ceva...

— Eu aș înclina să cred că-i adevărat... Știi, după ce-am murit am comunicat cu soră-mea...

— V-ați scris, dragă? întrebă mirată Fifi Baston.

— Nu fii proastă! Am comunicat prin intermediul unor cîmpuri informaționale de tipul GHS!

— Zău?!

— Întocmai. Știi, soră-mea făcea spiritism. A cîștigat o grămadă de părălute lucrînd cu mine...

— Adică făcea tot felul de chestii dintr-alea? întrebă Fifi Baston ducîndu-și mîna la gură. Mișcai mobile, stingeai luminări și citeai viitorul?!

— Tu ce crezi?! surise galeș madam Elefterescu.

— Dacă stau bine și mă gîndesc, ești un spirit deosebit de întreprinzător!

— Dar ce-ai vrea?! Iar acum, spune-mi din ce-o să trăiești?! Acum cînd te întorci printre cei vii! O să-ți întindă careva vreo bucată de piine?!

— Aiurea! Știi doar ce zgîrciți sînt!

— Știi dragă! Am auzit că și cu fetele s-a stricat treaba, au scăzut prețurile!

— Curva tot curvă! La ce să se gîndească ea?! răbufni madam Elefterescu. Ascultă la mine! O să pun mîna pe Cel Mai Mare Mare Premiu și-o să scap de sărăcie...

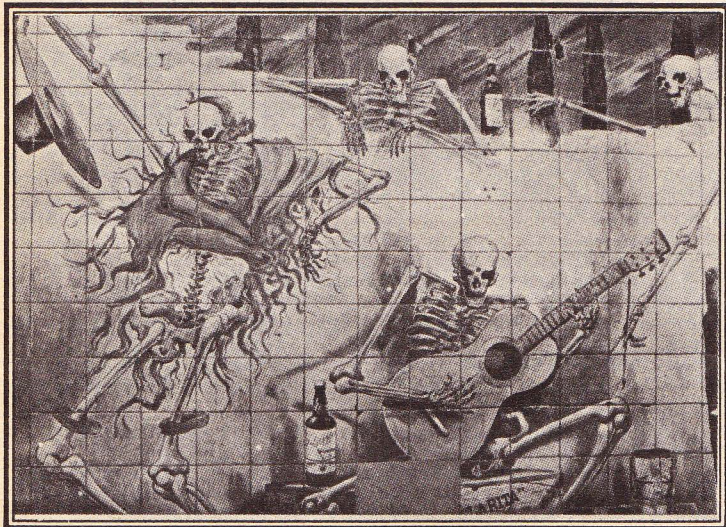
— Or fi atît de mulți bani?! În cazu' ăsta ai putea să mă împrumuți cu ceva... O să deschid un bordel de lux!

— Bine, bine, mai vedem noi! Ce te grăbești așa?! Nu vezi că se mocăiesc ăștia cu circu'?! Alo, alo! Direcțiuneaaaaa!

Madam Elefterescu își băgă degetele descărnate-n gură și trase-un fluierat strașnic. Morții se luară după ea și începură

să dea din picioare și să bată furioși din palme. Răcniră cu toții ca niște apucați:

- Hei, cîciților! Ce ne tot aburiți!
- Foie verde, foi de ceapă, hai mai repede să-nceapă!
- Unde sînteți creaturi diavolești?! Ce puneți la cale? Hai că trece timpul regulamentar!
- luhuuul Drăcușorilooor!
- Ah, Doamne, unde-s demonii ăia să le bem noi sîngele?!
- Ziceau c-o să fie un concurs și că pe urmă o să plecăm cu toții acasă!
- Mincinoșii! Mincinoșii! Mincinoșii!
- Lasă-i dom'le, nu vezi că sîntem luați la mișto?! Au încălzit deja cazanele cu smoală și vor să ne fiarbă pe-ndelete!
- Ce să-i lași?! A dat norocu' peste noi și ne-am sculat din morți din cauza acelei teribile furtuni cosmice și-acu' vin ăștia să ne facă bucată?!
- Așa-i! Vor să ne treacă printr-o grămadă de chinuri? Dar în timpu' vieții nu ne-am rupt noi în cur pentru tot felul de prostii?! Nu ne-am dat noi de ceasu' morții după glorie, după bani și după curvishine?!
- Dom'le, cică ăștia au fugit cu sufletele noastre cu tot și ne-au lăsat aici cu buza umflată!
- Vrei să spui c-au șters-o cu matricile noastre energetice sau cu cîmpurile noastre informaționale remanente?!
- Tot aia!
- Auzi!
- Ce-i?!?
- Prea-i liniște!
- Adică să fi crăpat Diavolu'?!?
- O fi murit dom'le, prea a fost grozavă furtuna!
- Taci! Nu moare ăsta cu una cu două!
- Atențiune, doamnelor și domnilor! Adineaori am tras o raită pe la cabine! răcni Lăscărică dîndu-și importanță. Mă jur pe crucea mea, l-am

zărit pe Diavol! Am deschis o ușă din întîmplare! Și, ce să vezi?! Era acolo, pocitanial! L-am cercetat din cap pînă-n picioare! Era ca un lujer luminos! Mișto mai strălucea! Aerul era tare îndesat în jurul său! Și tipu' se tot juca la niște claviaturi!

- Cînta la pian?!
- Nu dom'le, eu zic... cred că erau niște calculatoare!
- Poate era Vangelis, dom'le și nu te-ai uitat tu bine!
- Aiurea! N-am orbu' găinilor! strigă Lăscărică. Claviaturile erau ale dracului de barosane! Nu mint!
- Dă-i în mă-sa! Fac pe nebunii! Și Diavolu' și fanfaragii și clownii și care-or mai fi! Ne-au cărat pîn'aci și-or să ne taie gîtu'!
- Huoooo!
- Or să ne toace ca pe altceva!
- Ce vorbești, domnu'? Ce să mai toace? Nu vezi ce descărnați sîntem?!
- Ciuciul!
- la vezi!
- Nu mai țipați! Uite, se mișcă ceva acolo, după cortină!
- Așa-i la îmbulzeală. Morții-și cereau cu toții dreptul de-a fi luați în seamă. Urlau. Își fluturau cioturile însingerate. Se burzuluiuiau. Își dădeau cu presupusul. Ardeau de nerăbdare să înceapă circăreala. Voiau să-afle dacă-i albă sau neagră. Ce să se mai perpelească atîta?!
- Unii strigă plini de înverșunare celor din față:
- Stați, bă, jos că nu se filmează!
- Nu vezi c-aduc o mașinărie? Uite-o colo! Are și ecrane!
- Proștii! Ala-i un generator de cîmp. Unu' n-o să se miște de-aici! Ne țin prizonieri! S-a dus libertatea noastră!
- Nu-i generator! E-un automat de cafea! S-au gîndit să ne omenească...
- Să ne diavolească, vrei să spui?!
- Ia, tăceți, e-un detector de minciuni! Or să ne ia pe fiecare-n parte. Să spunem ce porcării am mai făcut în amarul de vreme de cînd am murit!
- Ce tîmpenie! Am stat în coșciugul ăla nenorocit! Mai rău ca o sardea!

- Da' ce, dom'le?! N-au avut rudele bani să-ți cumpere unul ca lumea?!
- Dracu' să-i ia de zgirciobi! Toată viața au cumpărat de la „Solduri”!

UNSPREZECE

Asta-i! Făceau pe deșteptii. Se cocoșau. Își dădeau ochisorii peste cap. Le știau ei pe toate. Cîrtau. Guițau. Mîrtau. Chițau. Doar, doar i-o lua în seamă cineva.

Vorbeau în dodii. Cică acele stranii creaturi erau de fapt agenți secreți. Și basta. Morții nu mai aveau scăpare. Serviciile secrete îi aduseseră din nou la viață. Și-acum se pregăteau să experimenteze niște gaze toxice de luptă. Unii morți își exprimău opinia potrivit căreia era vorba de o bombă nemaipomenită de periculoasă. Alții spuseră că de fapt se experimentau niște cîmpuri magnetice folosite drept armă de luptă.

Çițiva morți afirmău că lucrurile erau și mai teribile. C-aveau ei informații sigure. Anume c-au fost sculați din morți pentru a fi rețușați. Pentru a primi alte chipuri și alte identități. În mod sigur ale unor politicieni de marcă de pe întreaga planetă. Urma apoi ca respectivii să fie uciși și înlocuiți cu copiii lor. Conspirație internațională. Ce să mai vorbim!

Lăscărică se prosti și el. Zise că vor fi pregătiți pentru un lung zbor interplanetar. Că vor fi trimiși într-o expediție către steaua Antares. Și că, odată ajunși acolo, o vor lua de la capăt. Cu sîrg și spor. Plini de avînt. Și vor construi o lume mai bună și mai dreaptă!

Sigur că la grămadă puteau vorbi vrute și nevrute. Nu era pentru careva vreun pericol. Nu-i bagă nimeni în seamă, nu-i lua nimeni la ochi. Puteau să se prostească foarte bine. Fiecare-și spunea liniștit că mai erau o mie-n jurul lui. Puteau să-i dea 'naintel! Cu toată viteza.

- Dom'le, ne prinde anu' 2000! strigă Spiridon Iordache dînd ca un smîntit din picioare. Hai că de-abia aștept s-o șterg de-aici și să dau ochii cu nevastă-mea! De cînd am murit s-a înhăitat c-un pește din Cartierul de Vest! Ce surpriză o să le fac! O să le rup picioarele la amîndoi!

- Animalule! țipă Fifi Baston.
- Lasă-l dragă, zise domnișoara Margareta. Pînă ajunge el să le rupă picioarele or să ne sugă nouă sîngele șmecherii ăștia de la circ! Nu vezi ce fioroși sînt cu toții?!
- Proști! făcu neîncercător primarul Iamandi.
- Ehe! zise comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Chiar așa o să fie!
- Cum adică? se sperie primarul Iamandi.
- Păi chiar acu' au descărcat un lot proaspăt de vampiri în spatele menajeriei!
- Vorbești serios! întrebă primarul Iamandi.
- Ihi. Acușca or să ne sară-n circ! rînji Balthazar Balthazarian.
- Măgarule! răcni Patricia Protopopescu.
- Fanfara începu un marș vesel. Se-aprinseseră-n cupolă stele purpurii. Cortina se undui. De nicăieri se stîrni vîntul...
- Bum. Bum. Bum. Bătu toba mare. Tu.Tu. Tu. Anunțară trompeții. Trumb. Trumb. Trumb. Adăugară tromboniștii într-o notă gravă.
- În sfîrșit își făcea apariția prezentatorul!
- Într-o arenă în pas săltat. Mustăcînd. Cercetînd plin de șiretenie chipurile morților.

Se opri. Făcu o plecăciune. Le trimise cite-un pupic nerușinat. Îi salută:

- Doamnelor și domnilor, bine v-am găsit!
- Tîmpituleeeee! strigă Balthazar Balthazarian scuipînd un ghem de viermi roșietici.
- Pardon? făcu mirat prezentatorul trăgîndu-se de reverul fracului său negru.

- Trebuia să zici... începu Balthazar Balthazarian.
- ... rău v-am găsit! îl completă spișerul Fabian.
- Chiar așa, domnule! Rău ne-ai mai găsit. Nu vezi că sîntem în plin proces de putrefacție?!
- Trebuie să ieșim la lumina zilei! Să ne revigorăm! Soarele să ne facă bine de tot! Iar dumneata, prezentatoarele, nu vrei, nu-i așa?!
- Ești mină-n mină cu arătarea aia! Diavol o fi? Ființă cosmică?!
- Dar ce ne pasă?!
- Trebuie să ieșim la aer curat! E-o putoare cumplită aici! Ne-am cîștigat dreptul de-a ne reîntoarce printre cei vii! Nu faci bine că te împotrivesți! S-ar putea să-ți pară rău!
- S-ar putea să-ți pară chiar foarte rău! strigă spișerul Fabian.
- Doamnelor și domnilor, mortul acesta minte! spuse prezentatorul aruncînd pe gură un nor de pucioasă. Arăt eu ca unul care vă vrea răul?!
- Huoooo! țipă Fifi Baston.
- Vă rog, puțină disciplină! zise prezentatorul. Nu-mi faceți probleme. O să terminăm foarte repede! Vă promit!
- Îngîmfatuleee! țipă Patricia Protopopescu.
- Căcănaruleee! răcni domnișoara Margareta rîcîndu-și rana de la gît.
- Jos bonjuriștii! strigară la unison judecătorul Leon și cerșetorul Lăscărică.

- Afară cu mitocanii! se grăbi să adauge Eleonora Ochean.

- Ia mai tăceți! se burzului primarul Iamandi. Se ne spună cum îl cheamă.

Să știm și noi cu cine stăm de vorbă!

- Să știm pe cine înjurăm, ha, ha, ha! rîse avocatul Luigi.

Prezentatorul își scoase jobenul. Făcu o reverență. Se scotoci prin buzunare. Dădu la iveală o claviatură. Apăsă repede pe taste. Instantaneu, începu să plouă cu brotăcei. Apoi începu să ningă cu bănuți de-argint ușori ca fulgul. Și, la urmă de tot, răsări în talașul umed un crater uriaș.

- Eu sînt Mefisto! spuse prezentatorul făcînd o nouă reverență.
- Bravo, dom'le! Așa mai vii de-acasă! spuse mulțumit primarul Iamandi.
- Și dacă tot are și-un nume... începu judecătorul Leon.
- ... să ne pupi în cur, Mefistoooo! se prosti cerșetorul Lăscărică fudulindu-se, cocoșîndu-se și dîndu-și ochisorii peste cap.

Mare teavură. Acum c-aveau și prezentator. Adică lucrurile se

complicau. Aveau un adversar. Puternic, oare?! Ce forțe oculte-l manipula?! Care-l împinsese-n fața lor, în mijlocul arenei?! Sau era chiar artizanul întregului spectacol?! Uite-l cum se juca nemernicul cu claviaturile alea! Putea oare să construiască tot felul de lumi din Marele Nimic?! Să facă să crească un Univers Fără Sfirșit dintr-un degetar de materie?!
 Părea stăpîn pe sine. Prezentator?! Diavolul deghizat. O mască ce mai încoace și-ncolo! O amăgire. Oare nu cumva și arătarea asta era în plină Trăire Paradoxală?!
 În frac. Cu joben. C-un suris subțire. Cu miini osoase. Cu degete ca niște șerpi. Cu nas acvilin. Oare ce-ascundea prin buzunare?! Ce coridoare subterane? Ce comori? Ce animale de pradă?!
 Doamne, prezentatorul ăsta părea să fie mai sus de Marele Interes, de Marile Afaceri. Poate chiar și de Marea Revelație.
 - Hai, dom'le, zi-ne care-i treaba cu concursu'! Și nu ne mai perpelii atîta! strigă domnișoara Margareta.
 - Ai vreun regulament, ceva? se interesă madam Elefterescu sperînd în sinea ei că lucrurile se vor aranja în favoarea ei.
 - Am înțeles că domnișoara Elvira vă va reprezenta, spuse Mefisto.
 - Da, da, da! strigară-n cor morții bătînd nervoși din picioare.
 - Ea va trebui să înfrunte cele șapte înfățișări ale...
 - Huoooo! urlă avocatul Luigi.
 - Trădareeee! se prosti Patricia Protopopescu.
 - Raportu' de forțe e inegal! aprecie minios Spiridon Iordache.
 Mefisto clipi repede. Zîmbi strîmb. Oftă. Ridică o mină cerînd să se facă liniște. Spuse:
 - Așa-i regulamentul'. Fiți atenți acu! După cîteva minute vor veni cele șapte înfățișări ale...
 - Huoooo! răcni avocatul Luigi. Să vă fie rușine! Profitați de situația noastră! Vă avertizez că...
 - Cum spuneam, cele șapte înfățișări vor pune Elvirei cîte o întrebare! continuă Mefisto. Dacă domnișoara va răspunde corect, le vom tăia lor capul. Dacă nu, atunci Elvira va fi descăpățînată iar voi n-o să vă mai întoarceți printre cei vii!
 - Asasinilooooor!
 - Teroristilooooor!
 Altfel cum?! Nu era oare Diavolu' cel mai de temut terorist al tuturor timpurilor?!

Grafică-Lucian Dănilă

cei mai vestiți revoluționari ai lumii fuseseră de fapt agenți secreți infiltrați?! Să te-apuce frigul! Rescrieți Istoria! Asta era cuvîntul de ordine în toate cancelariile lumii! Au înviat morții?! Scrieți că era prevăzut. Că filozofii, poeții și pictorii fideli Puterii au prevăzut acest adorabil fenomen. Adorabil? Ha, ha, ha! Ce nostimadă!
 - Eu votez pentru gherilă! zise judecătorul Leon.
 - Întîi să ne lămurim! strigă spișerul Fabian. E vorba de Satana în persoană sau de vreo ființă extraterestră!
 - Poate-i un experiment pus la cale de guvernanti! se grăbi să bage un fitil primarul lamandi.
 Scandal. Ceartă. Suduieli. Înjurături. Panaramă. Că unii vor să folosească, bineînțeles, cîmpurile magnetice în luptă. Că alții au de gînd să scoată crucea. Iar unii să lupte chiar cu miinile goale.
 - O să-i înfigem crucea-n piept lu' Mefisto! O să crape într-o mare de flăcări! urlă Balthazar Balthazarian.
 - O să piară cînd i-om penetra cîmpul informațional! se laudă avocatul Luigi.
 Așa s-a dus naibii solidaritatea. Unitatea de vederi, programul comun. Au apărut grupări adverse. Pentru că, spuneau unii, trebuie hotărît cine va deține portofoliul în noul Guvern.
 Ministere. Zone de influență. Relați internaționale. O nouă ordine aveau de gînd să instaureze unii. Era în joc Bugetul. Pentru că trebuiau afectate sume importante pentru subvenționarea cercetărilor în domeniul reîncarnării.
 - Eu vreau Internele! strigă avocatul Luigi. Sint cel mai în măsură să mă ocup de ele!
 - Pune-ți pofta-n cui! răcni furios judecătorul Leon.
 - N-aveți decît să vă certați! Mie să-mi dați Afacerile Externe! zise primarul lamandi. E nevoie de o nouă politică! Am niște idei pe care le rumeg de-o veșnicie!
 - Eu vreau Sănătatea! țipă spișerul Fabian. Știu eu acolo vreo cițiva ageamii care și-au luat diploma de doctor cu damigeană!
 - Sint de acord! zise repede comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Dacă-mi dați mie Comerțul, sint de acord. Vă sprijin din toată inima! Pe cuvînt! Chiar dacă biata mea inimă e putrezită de tot, săraca de ea!
 - Iar eu cer să fiu numită la Sociale! spuse Fifi Baston. Ce, femeile n-au nici un cuvînt de spus acum cînd hotărîm cum va arăta Noua Ordine?!
 - Atenție! S-ar putea să fim ascultați! avertiză cerșetorul Lăscărică. Eu, dacă-mi permiteți, aș vrea să-mi dați fotoliul de la Ministerul Public! Mă pricep! Să mor dacă mint!
 - N-ai studii! îl șicană Patricia Protopopescu.
 - Ei, iar începeți cu dosare? se burzului Lăscărică.
 - Măgărilor! urlă madam Elefterescu. Nu vă e rușine! Elvira stă să lupte cu cele șapte înfățișări și voi vă împărțiți sferile de influență? Rușine! Rușine! Rușine!
 Sigur că murîră de rușine. Sigur că mușcară nestăpîniți Judecătorul Leon îi injură pe toți cu năduf. Cum să vorbești de Noua Ordine dacă n-ai un plan?! O strategie? Cum să te războiești cu Diavolul sau ce-o fi fost el fără să promiți combatanților cîte ceva?! Un post, un sac de bani, o proprietate pe Coasta de Azur, un iaht pentru croaziere-n Mediterana sau, de ce nu, gloria și numai gloria?!

- Prostii! făcu neîncercătoare domnișoara Margareta. Adică dumneata luptă în contra vîrfurilor?! Păi nu ele duc lumea înainte! Nu ele definesc Marile Idealeuri?! Nu mă prosti de la obraz că nu se cade!

- Să luptăm pe față! propuse spișerul Fabian. Și-atunci s-o alege eroii!

- Ce zici? întrebă Eleonora Ochean.

- Lasă, doamnă! Important e să ciștigăm! răsuflă înciudat spișerul Fabian.

Dar cum?! Arme n-aveau. Unul zise să folosească stîlpii cîrcului ca pe-un berbec. Să spargă cîmpul care înconjura cîrcul. Altul se laudă că-n timpul vieții fusese expert în arme parapsihologice. Că dacă s-ar concentra, ar putea penetra bula luminoasă făcînd-o praf. Altul zise că singura modalitate era lupta corp la corp cu arătarea. Să-i rupă gîtu'.

- Il luăm ostatec pe Mefisto! gînguri Genoveva Grigoriu!

- Fără prizonieri! urlă înverșunat un mort fără de picioare gata să încalce acordurile de la Geneva.

- Domnilor, singura noastră șansă e o dezinformare în masă! își dădu cu părerea Balthazar Balthazarian scuipînd un ghem de viermi roșiatici. Zvonistică! Însăpămîntare! Dezinformare Generalizată!

Iar zvonuri?! Dar nu se hrănise omenirea-n draci cu mii și mii de zvonuri în toate războaiele și-n toate perioadele de acalmie?! Chiar și-acum? Nu spuneau unii că totu-i o înscenare?! Că cei-de-la-putere, în disperare, aveau de gînd să folosească reînvierii lor?! S-o treacă-n contul lor?! Că Darwin făcuse cercetări în secret. Că erau acum scoase la lumină. Ce făcuse tevdură! Păi, sigur! Nu scria în toate jurnalele că

DOISPREZECE

O grămadă de morți se furișară pe sub băncile proaspăt geluite. Gata să completeze. Să se organizeze. Să tragă sforțele. Puși pe fapte mari. Viața sau moartea! Nu se-mpăcrau cu cele spuse de Mefisto. Un asasin, tipu'! Un terorist. Cum s-o descăpățîneze pe Elvira?! Cum să-i împiedice să se reîntoarcă printre cei vii?! Totul era cusut cu ață albă. Poate că arătarea nici nu era atît de puternică pe cît își imaginaseră morții. Avea ea un punct vulnerabil!

Morții se tupilară. Vorbiră-n șoaptă. Puseră sentinele pe flancuri. Discutară aprins de tot. Cum să se organizeze? Într-o mare armată sau în grupe de gherilă? Să dea un atac frontal sau să pună la cale sabotaje și ambuscade?! Sau să confecționeze o dizidență?! Mai mulți morți au protestat. Dizidența însemna valoare. Iar valoarea nu putea fi confecționată pur și simplu. Așa cum ai pocni din deget. Unii ca muriseră de vreo două sute de ani își manifestară nedumerirea. Ar fi vrut să lupte fătîș. Atac la baionetă! Doamne, regulile s-au schimbat. În lumea modernă e-o altfel de strategie. Sigur c-au apărut tensiuni. Uni au amenințat că lasă totul baltă. C-au fost dizidenți într-adevăr fabricați de poliția secretă. Ca s-adoarmă spiritele cu-adevărat libere. Poate libertine, au opinat unii morți. Nu, dom'le, au încercat să facă alții o rectificare esențială. Spirite libere și nu altcumva. Dizidentul, au spus ei, rămîne dizident pe veci. Nu-l confundă c-un oportunist. Da, dar viața e făcută din nuanțe, au zis cițiva. Prostii, așa rămînem în zona literaturii. A ficțiunii pure, aprecie Fifi Baston. Doamne, curva aia să intre așa, triumfal, în imperiul literaturii?! Cițiva morți s-au agitat, s-au înfuriat, au dat să se retragă pe băncile lor proaspăt geluite.

- Revoluție! a strigat unul împătimit.
 - Dar ce schimbăm?! întrebă altul tremurînd de frică.
 - Asta-i întrebarea?! se burzului judecătorul Leon stînd pe vine să nu-l zărească Mefisto. Schimbăm vechea ordine!
 - Cum?! întrebă avocatul Luigi.
 - Formăm o rețea! își dădu cu presupusul primarul lamandi. Ca vechi funcționar pot să spun că asta-i singura soluție! Moarte piramidei!
 - Dom'le, fii mai explicit! se rugă domnișoara Margareta care tocmai își băgase capul printre bănci. Ce vrei să zici?!
 - S-a sfîrșit cu ierarhiile! răcni primarul lamandi încălcînd în mod evident regulile unei activități conspirative.

va urma

De ce alba-neagra? Pentru că nu se pot acorda toate bilele albe acestei ediții a Eurocon-ului, pentru că organizatorilor nu le-a reușit totul, pentru că unele lucruri nici n-aveau cum să reușească, nimeni nepropunându-le. Pentru că altele, importante, cum ar fi legăturile dintre fanii din diferite țări, au fost lăsate la voia întâmplării, au fost un fel de joc de noroc; cine a nimerit-o bine, cine nu - nu.

De ce euROMcon? Pentru că am ales această denumire din variantele care mi-au venit în minte sau le-am auzit: Balkaniada SF, ROMcon cu invitați, Zilele Internaționale HELION.

Și acum, ca zilele și nopțile, ca textele tinerei generații, ca dorințele noastre cele ascunse, una albă - una neagră:

o au fost cazați peste 1 000 (o mie) de participanți

● chiar dacă și la liceul Agroindustrial, la marginea dinspre noi a cerului, acolo unde porumbul mîngie cu fruntea norii
o au fost aduse nume mari ale SF-ului european și mondial, deținătorii de premii Nebula și Hugo și Locus dar nu numai

● așa că mă întreb și eu; oare de ce George Anania și Romulus Bărbulescu n-au fost considerați „Special Guests of Honour”?

o o temă interesantă din program a fost „postmodernismul în SF”

● dar de ce H.G. Wells și nu așa numita Generație '90 care e postmodernă pînă în virful cuvintelor? La Timișoara unii discutau despre postmodernism, în timp ce postmodernismul tocmai trecea pe lîngă ei, sau stătea la o masă, la zece metri mai încolo, cu o bere în față.

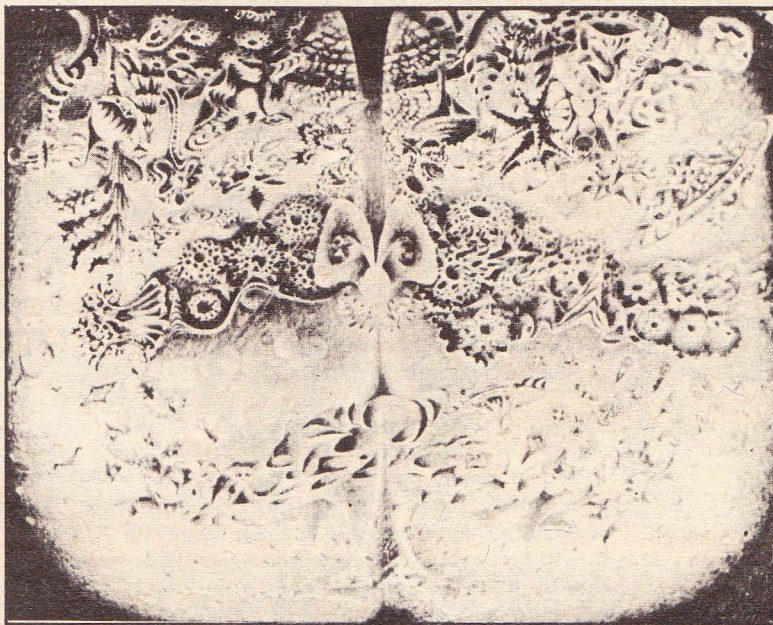
o programul celor patru zile a fost deosebit de bogat și variat, de dimineața pînă seara (nu, n-am visat la soldul tău, Tamara) nu știi ce să alegi, ai fi vrut să fii peste tot, tu, scriitorul care ești obișnuit cu asta, cînd scrii la persoana a treia, dar uite că în viață e mai greu, peste tot se întîmplă ceva interesant, pînă seara tîrziu

● chiar după ce troleibuzele își încetau activitatea, deplînsă - dacă nu de toată lumea- măcar de cei cazați la porțile de mlaie

ALBA - NEAGRA la euROMcon

euROconul văzut de Michael Haulică

ale orașului, adică hăt, departe, acolo unde se ajungea pe jos doar pe la trei dimineața, pentru trei ore de somn, pentru că la șase jumate suna micul dejun din salamuri și din ouă, și din „ce mai faci, Ludia mai bei, mai

bei ceai?”, dar cînd a venit la Timișoara să doarmă, cine?

o de un succes deosebit (clișeal desigur, ca și vorbele acestea) s-a bucurat expoziția de carte, sarabanda editurilor care au invadat taraba lui Adi Muscă (și buzunarele aceluiași, păi, nu?) cu volume care au apărut și care încă vor apare, cu exemplare de semnă furate pe rupe în ciuda apelurilor disperate (campioni cei de la Olimp) - e și asta o chestie nu, de unde se mai fură azi cărți?!, cît mai sîntem în stare să furăm cărți înseamnă că nu sîntem încă pierduți, mai avem o speranță.

● dar ce bine ar fi fost dacă editurile ar fi ieșit în stradă, eventual chiar în Piața Operei și s-ar fi înșirat cu toate cîte (presupun) că le aveau? Așa cum...

o la sfîrșit, în ziua a patra, sub un acoperiș colorat, mărimile dădeau autografe în plină stradă, pentru fani și pentru cetățenii Timișoarei, deveniți, deodată participanți la euROcon (de data asta fără bilă neagră, treacă de la mine...)

o în sfîrșit, am organizat, noi, românii, un euROcon

● dar care a fost scopul lui? A avut vreunul? Eu cred că acesta a fost momentul în care ne puteam afirma ca fandom în toate dimensiunile: fani, organizare (aici deja se zice că am fi cm pe locurile 3-4 în Europa) dar și în ceea ce privește ceea ce privește creația. La noi, acum se scrie unul din cele mai interesante capitole ale SF-ului, și poate nu numai european. Că SF-ul românesc este altfel decît cel american, o spune și Norman Spinrad în Antologia Nemira '94. La Timișoara era timpul și locul ca ceilalți să afle asra, trebuia să-i invadăm cu texte românești traduse în engleză, în franceză și, de ce nu? în rusă.... Asta ca acțiune e masă, pregătită, intenționată și direcționată. E drept, cei o sută și ceva de străini (euROMcon, nu?, așa-i ziceam) au putut lua contact cu ceea ce se scrie în România prin deja pomenita antologie (căreia i se pregătește, din cîte am auzit, o carieră internațională, pînă în Australia și Japonia), prin numărul dublu 72-73 al Jurnalului SF (premiul pentru cea mai bună revistă este o reclamă în plus) și prin cele trei fanzine: Brain, Katharsis, Pentagrama - dar toate acestea au fost inițiative particulare, elanuri locale sau afaceri, nicidecum integrate într-o strategie unică, românească. Păcat, pentru că avem cu ce ieși în lume, și sigur vom ieși în perioadă următoare, acest euROcon abia ne-a deschis gustul retroversiunilor, de-abia ne-a incitat cu mireasma revistelor defărar.... Europo, Americo, stați așa, că venim! venim noi!

ANCHETA
MAI MULT DECÂT SF!

Stimată Domnișoară ☐ Vremurile (științifico-) fantastice pe care le trăim împreună ne obligă, pe unii în calitate de editori, pe ceilalți în calitate de cititori, să oferim și respectiv să cerem ceea ce este mai bun. Încercarea de a urma această regulă este o
Stimată Doamnă ☐ minimă garanție a protecției pentru o editură serioasă și pentru un cititor serios. Vă rugăm, așadar, să decupați după
Stimate Domnule ☐ completare acest talon și să-l expediați pe adresa: C.P. 26--38, București. Numele și adresa dumneavoastră trebuie să fie scrise cît mai lizibil, căci dorim să răsplătim cititorii fideli trimițându-le GRATUIT O CARTE NEMIRA!

1. Câte cărți SF ați cumpărat în 1993?
2. Câte dintre ele sunt cărți NEMIRA?
3. Enumerați cele mai bune trei cărți din colecția NAUTILUS:
4. Enumerați cele mai proaste trei cărți din colecția NAUTILUS:
5. Care sunt cele mai reușite trei coperti?
6. Ce alte colecții de carte SF apreciați?
7. Ați cumpărat toate cărțile SF ale autorilor români?
8. Cât cheltuiți lunar pe cărți SF?
9. Ce carte încă netradusă doriți să citiți cu orice preț?
10. Ce vîrstă aveți?
11. Ce pregătire profesională aveți?.....
12. Ce surse de informație aveți în privința aparițiilor SF?.....
13. Cumpărați carte din librării sau de la tarabe?
14. Doriți să reapară revista NAUTILUS?
15. V-ar interesa să citiți ENCICLOPEDIA DUNEI, un dicționar al tuturor personajelor și locurilor din ciclul DUNE?
16. Sunteți interesat(ă) de cyberpunk?
17. Dar de heroic-fantasy?
18. Ar fi utilă publicarea unor studii critice (autori: Aldiss, Spinrad, Sadoul)?
19. Pe care dintre autorii români i-ați sfătui să (mai) scrie SF?

Dacă spațiul acordat răspunsurilor vi se pare mult prea mic, așteptăm un răspuns mai amplu într-o scrisoare. Vă mulțumim!

NEWS DIN LOCUS

ianuarie/februarie 1994

NEBULA

1993/U.S.A.

Premiul se acordă numai cărților apărute în statele Unite și numai edițiilor prime. Votarea premiilor este accesibilă numai membrilor activi ai Science Fiction Writers Association. Multe din lucrările propuse pentru Nebula nu pot participa la Hugo sau Locus.

Reproducem lista romanelor care au fost propuse pentru premiu în urma votului preliminar.

- Assemblers of Infinity/Kevin J. Anderson, & Beanson
- Dark Sky Legion/William Barton
- Count Geiger's Blues/Michael Bishop
- Hard Landing/Algis Budrys
- The Spirit Ring/ Lois McMaster-Bujold
- Fools/Pat Cadigan
- Virtual Light/William Gibson
- The Threads That Bind The Bones/Nina Kiriki Hoffman

- Beggars In Spain/Nancy Kress
- Exile/Michael Kube-McDowell
- Metaphase/Vonda McIntyre
- Oracle/Mike Resnick
- Purgatory: A Chronicle of a Distant World/Mike Resnick

- Red Mars/Kim Stanley Robinson
- Destroying Angel/Richard Paul Russo
- Fossil Hunter/Robert Sawyer
- Last Refuge/Elisabeth Ann Scarborough
- The Hollow Man/Dan Simmons
- Manhattan Transfer/John Stith
- Guns of the South/Harry Turtledove
- Aristoi/Walter John Williams
- Nighside The Long Sun/Gene Wolfe

Galaxy U.S.A.

Venerabila revistă de SF lansată de Horace Gold în 1950, oprită în 1980 pe când era editată de Floyd Kemske, a reapărut datorită unei corporații non-profit din California, The Institute for the Development of the Harmonious Human Being.

Editorul acutal este Edward J. Gold, fiul lui Horace, iar primul număr cel pentru ianuarie 1994, a apărut încă din decembrie 1993 conținând povestiri de Silverberg, Pohl, Sheekley, Lichtenberg.

1993 P.K.Dick Award/ U.S.A.

Premiul onorează cel mai bun paperback original apărut în 1993 și constă dintr-o sumă de bani, o diplomă și o călătorie gratuită la Norwescon 16, în Seattle W.A. Este sponsorizat de Philadelphia SF Society iar juriul din acest an a fost format din Jean Gordon, Phyllis Gotlieb, Jonathan Lethem, David A.Smith.

Propunerile pentru acest premiu sunt următoarele:

- Bunch! /David R. Bunch
- Crash Course/ Wilhelmina Bayrd
- Elvissey / Jack Womack
- Growing Up/ John M. Ford
- Icarus Descending/ Elizabeth Hand

Arthur C. Clarke

Award / U.K.I

Premiul constă din 1000 de lire U.K plus o plachetă. Bani sunt donați de chiar A.C.Clarke. Premiul este acordat celui mai bun roman apărut în Marea Britanie în 1993.

Juriul este alcătuit din Mark Plummer și Maureen Speller din partea SF Foundation, Cartie Cary și Chris Amies din partea British Science Fiction Association, Dr. John Gribbin și dr. Jeff Kipling din partea International Science Policy Foundation.

La finele lui aprilie, câștigătorul va fi ales dintre următorii:

- A Million Open Doors/John Barnes
- Ammonite/ Nicola Griffith
- Vurt/ Jeff Noon
- Snow Crash/ Neal Stephenson
- The Iron Dragon's Daughter/ Michael Swanwick
- The Broken God/ David Zindell

DAN POPESCU

Poate că n-am înțeles eu prea bine, dar la Giurgiu s-a pus destul de dur problema motivației scrisului la autorii de science fiction. S-au pronunțat cuvinte majore: bani, glorie, imbold, obligație... S-au pronunțat și niște sume. Afî de rizibile (și era vorba de autori consacrați, membrii prin toate juriile care ne evaluează pe noi) încît, pentru cîteva ore, am crezut cu toții că trebuie să ne transformăm în niște schizofreni, care dimineața se duc la program, iar seara și noaptea scriu. Pentru că altfel n-am avea cum să trăim, adică să cîștigăm ceva de băgat în coșul zilnic.

N-am fi primii. Trollope era funcționar de poștă și scria în fiecare dimineață, de la ora 6,00, la ora 8,00, înainte s-o taie la servici. Barbara Taylor Bradford s-a ocupat de promoție în modă, și scria pe apucate (pînă a început să-i curgă loveaua în cont!), iar tipu' ăsta, ăsta care a scris Testamentul lui Holcroft, știți voi cine, s-a ocupat de scenografie.

Sebastian A. Com

GIURGIU - POST FESTUM

Nici unul dintre ei n-a început să scrie, croit pe ideea că o să cîștige bani. Toți au scris pentru că așa li s-a părut lor că e cazul. Si, întîmplător, sau nu, au ajuns să cîștige și bani.

Dar asta nu e valabil pentru toată lumea. Au mai rămas unii care nu cîștigă din scris. Chiar și în Statele Unite, despre care toți ne imaginăm că sînt un paradis pentru autori. Știți care e media anuală de cîștig per capita de scriitor în State? 30\$! Repet. 30\$!

Și cu toate astea, chiar și ei continuă să scrie...inclusiv sf... iar unii, ajung să cîștige bani din asta. E bine, sau e rău că lucrurile stau așa?

Zic că e bine. Zic că e bine, pentru că doar concurența, chiar și în scris, poate să scoată treburile valabile. Așa că, scrieți, și forțați-vă să și cîștigați bani! Pînă la urmă, dacă e ceva de capul vostru, o să vă plătească ei! Fiți liniștiți!

Dar, în nici un caz, să nu vă prind că cerșiți pe la ușile vreunor Mecena! Indiferent că e vorba de Stat, sau de Uniuni, sau de syndicate!

ANCHETA

N
MEMORA

O CARTE
GRATUIT!

(vezi verso)

Isaac Asimov
A DOUA FUNDATIE

